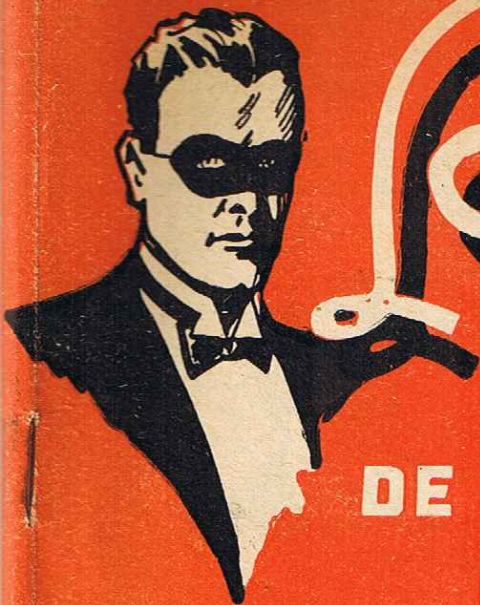

NIEUWE AVONTUREN

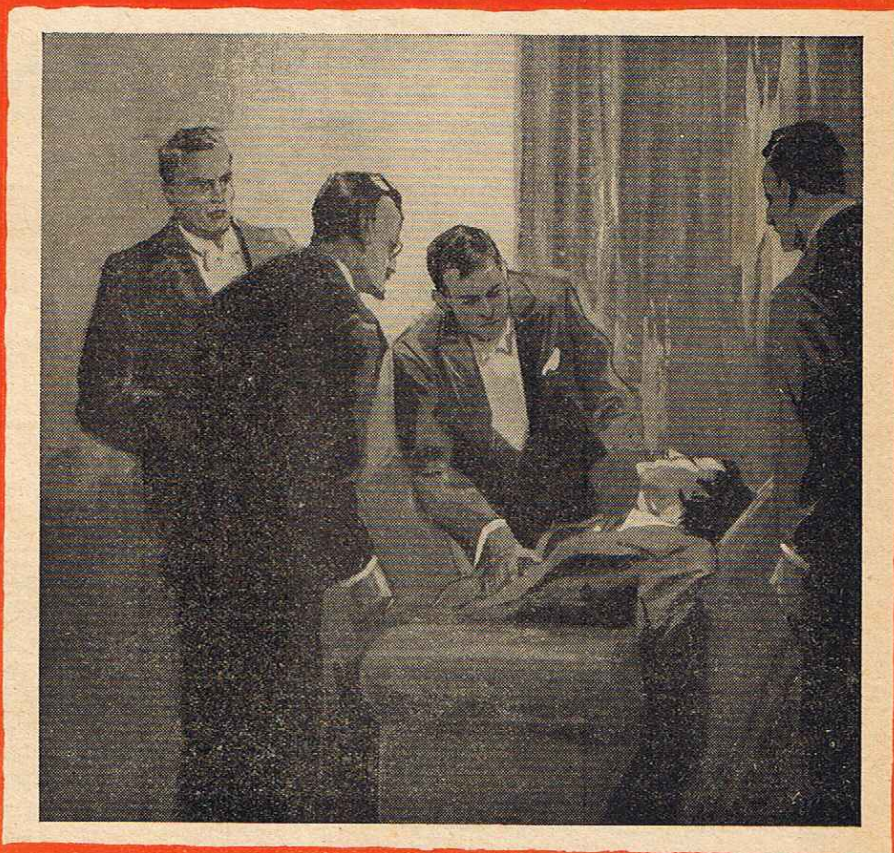
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Moord in het Cabaret

Nr 2106

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE MOORD IN HET CABARET

HOOFDSTUK I.

DE VARIETÉ-PIANIST

De grote zaal van het pasgebouwde cabaret in de Wijk van Soho was die avond tot op de laatste plaats gevuld met een publiek dat uitsluitend bestond uit leden van de hogere kringen of die zich verbeelden daar toe te behoren.

Want de toegangsprijs was hoog en als men eenmaal binnen was, behoefde men er niet op te rekenen, dat men met minder dan een paar pond sterling zou kunnen toekomen.

De verbouwing was uitstekend ge-

slagd en reeds dadelijk na het binnenkomen werd het kunstgevoel aangenaam gestreeld door de aanschouwing van de prachtige marmeren trappen, de schonegewelfde zoldering, de wijze, waarop de elektrische verlichting was aangebracht en de plaatsing van de enkele schaarse meubelen, alles het werk van eerste binnenhuiskunstenaars.

Links en rechts van de vestibule bevonden zich een groot restaurant, een wijnbar en een eetzaal en men kon daar

slechts zaken krijgen, die zelfs de meest verwende gehemelten konden voldoen en die waren toebereid door Italiaanse koks die wel bijna op wereldberoemdheid mochten bogen.

Besteeg men echter één van de monumentale trappen, die naar een prachtige gaanderij voerden, op zich zelve bijna een zaal, dan bereikte men de eigenlijke cabaretzaal, die was ingericht volgens Amerikaans model.

Er bevond zich daar een voortreffelijk toneel, waarop zelfs grote stukken zouden kunnen worden opgevoerd, die veel décor en ruimte eisten en de toeschouwers zaten niet op stijve rijen, maar konden plaats nemen aan kleine ronde tafeltjes, achterover leunend in gemakkelijke stoelen, of zelfs op de sofa's, die langs de wanden waren gerangschikt.

Ongeveer anderhalve meter boven de zaalvloer bevonden zich de loges, zoals men die in gewone schouwburgen ook aantreft, maar allen voorzien van een soort voorvertrekje, waarin een spiegel hing ten behoeve van de dames, en waar een canapé en enige stoelen stonden, om er desnoods onder het stuk een gesprek te kunnen voeren, waarbij dan de dikke fluwelen gordijnen werden toegetrokken, die het voorvertrekje van de eigenlijke loge scheidde.

En daarboven weer was de krans van «chambres séparées», die ook op een bijzondere wijze waren ingericht.

Deze kamers, ten getale van ongeveer zestig, lagen naast elkander in een hoefijzervorm en men kon vandaar even zoveel loges bereiken, die door gordijnen geheel waren af te sluiten van de zaal, zowel als van de daarachter gelegen kamers, waar men souperen kon en welke onderling door hoge schotten van elkander waren gescheiden.

Ook hier waren kamer en loge door een tweede stel gordijnen van elkander af te zonderen.

En ook hier trof de weelderige in-

richting dadelijk het oog van de bezoeker.

De «chambres séparées», die alle met een deur op de gemeenschappelijke, half cirkelvormige gang uitkwamen, waren op manshoogte beschoten met echt mahoniehout en weelderig gemeubeld.

Wel te verstaan, men trad niet dadelijk uit de «chambres séparées» in de gang, maar moest eerst een soort antichambre door, waar echter niets anders stond dan een soort dressoir, ten behoeve van de bedienende kellner.

Deze wellicht wat dorre uiteenzetting is noodzakelijk tot beter begrip van hetgeen er zal volgen.

De kamers waren alle genummerd, te beginnen bij de linkerkant van het toneel, van de toeschouwers gerekend.

Aan de tegenovergestelde kant van de gang bevonden zich nog enige rookvertrekken, een biljartkamer, een restaurant en een champagnebar.

Het spreekt vanzelf, dat er in dit gebouw ook gedanst kon worden, in twee zalen tegelijk zelfs, want anders zou de zaak waarschijnlijk bij voorbaat reeds tot mislukking zijn gedoemd.

Er kwamen dan ook iedere avond honderden, die in het geheel niet naar de cabaretzaal gingen en ook nauwelijks wisten, hoe de chambres séparées er uitzagen, maar die dadelijk naar de danszaal togen.

En het was volstrekt niet nodig, dat men daar paarsgewijze kwam, want de ondernemende directeur van de nieuwe zaak had iets bijzonder oorspronkelijks bedacht, men kon daar ter plaatse een danseres of zelfs een danser huren, juist, zoals men aan de stations een koerier of kruier in zijn dienst kon nemen.

Want daarbinnen zaten, geduldig wachtend, tot men hun diensten nodig zou hebben, achter een soort balustrade een veertigtal heren, allen jong en ook allen in avondkleding en even zoveel jonge dames, kenbaar aan hun zwart-

zijden, slechts weinig gedecolleteerde japonnen.

Men offerde slechts zijn twee shillings en daarvoor had men het recht een dans te doen met de gehuurde danser of de gehuurde danseres, en iedere dans duurde niet langer dan vijf minuten, terwijl het ene strijkje onmiddellijk inviel, zodra het tweede de laatste noot van de dansmelodie had laten weerklinken.

Het behoeft dus geen nader betoog, dat er op deze wijze schatten verdiend werden met de nieuwe onderneming.

In de cabaretzaal hoorde men echter niets van de eigenaardige gerhytmeerde jazzmuziek, noch van het geschuif der honderden voeten, want het gebouw was werkelijk voortreffelijk ingericht.

Men kon er dus zijn volle aandacht wijden aan de chansonniers, de levensliederenzangers en de karakterkomieken, die daar hun kunst ten beste gaven.

Het was een niet al te grote, intieme zaal en men deed het er zonder orkest.

Want die naam mocht men toch niet geven aan de pianist en de cellist, die voor het lage toneeltje zaten en de verschillende artiesten accompaneerden.

Het was er zeer vol op de avond, waarop dit verhaal een aanvang neemt, want er trad een zeer gevierde zangeres op.

Zij was juist opgetreden en de zaal was donker gemaakt, terwijl een zoeklicht het toneel en een gedeelte van de kleine orkestruimte met zijn schel licht overstroomde, dat de diamanten van de zangeres, die een zeer hoge waarde vertegenwoordigden, op het voordeligst liet schitteren.

De zangeres had juist een couplet beëindigd en wilde een nieuw beginnen, toen zij eensklaps ophield, want er had een schril accoord op de vleugelpiano weerklonken.

De zangeres wierp de pianist een woedende blik toe, hier en daar werd gelachen in de zaal en de violist, die naast

de piano zat, keek hem verbaasd en onderzoekend aan.

Maar eensklaps stond hij op, wenkte kort naar de zangeres, legde zijn viool op het blad van de piano en bukte zich over de pianist heen.

Deze lag, met de armen over de toetsen uitgestrekt, voorover tegen de vleugel aangeleund, het hoofd steunend tegen het muziekblad van de lessenaar.

De violist scheen iets tegen hem te zeggen en schudde hem toen heen en weer.

En al die tijd had de zangeres met ongeduldige bewegingen doorgezongen, slechts begeleid door de cellist, die er niet veel van begreep en aan een of andere grap van zijn collega's dacht.

Nu richtte de violist zijn collega op, hief zijn hoofd achterover en wenkte aanstonds driftig en nadrukkelijk naar de zangeres.

Deze zweeg eensklaps, de cello brak met een klagende kreet af en toen was het doodstil in de zaal.

Men kon tot heel achterin de zangeres angstig en ongeduldig horen vragen, terwijl zij zich voorover boog:

— Wat is er toch met Palmer? Is hij ongesteld geworden?

En even duidelijk klonk het antwoord uit de mond van de violist:

— Hij is niet ongesteld, Miss Dorrit, hij is dood!

Met een kreet van schrik ijde de zangeres weg, de cellist zette dadelijk zijn instrument in een hoek, om zich te overtuigen, dat zijn collega de waarheid had gesproken en direct baanden zich twee heren in avondtoilet een weg door de toeschouwers, teneinde zich met de zaak te bemoeien.

Zij bereikten bijna tegelijkertijd het kleine groepje bij de vleugelpiano en bukten zich over de pianist, die nu achterover in zijn stoel leunde, met een gelaat, dat nog niet geheel verbleekt was, maar met gebroken ogen, die zonder licht of uitdrukking naar de zoldering staarden.

De twee toegesnelde heren bleken geneesheren te zijn en stelden zich op zachte toon aan elkander voor; een humner legde zijn hand op de borst van Palmer, na zijn overhemd te hebben losgemaakt, terwijl de ander nauwkeurig de ogen bekeek.

Het onderzoek duurde nauwelijks een paar seconden en toen keken de geneesheren elkander veelbetekenend aan.

Hier was geen hoop meer mogelijk; de pianist, een jonge man, zeker niet ouder dan een jaar of vijf- of zesentwintig, was dood.

— Wat denkt gij er van? vroeg de ene geneesheer aan de ander.

— Als hij niet zo jong was en wat corpulenter, zou ik denken aan een beroerte!

— Ik geloof ook niet aan een beroerte, collega! zei de andere geneesheer hoofdschuddend, maar wat het wel is, dat weet ik niet! Nu, in ieder geval kan de ongelukkige hier niet blijven, hij moet naar een ziekenhuis worden overgebracht, of naar zijn eigen woning!

Op dat ogenblik maakte men ruimte voor een paar bezoekers, die zich naar de kleine groep begaven.

Zij schenen bij elkander te behoren en waren in een voortreffelijk gesneden rokcostuum gestoken.

De één was een man van ruim veertig jaar, maar niettemin recht als een kaars, lenig en blijkbaar zeer krachtig gespierd, iemand, die veel aan sport doet en daarin uitmunt.

De gelaatstrekken waren scherp en krachtig, de ogen donkergrijs en bevelend, de neus flauw gebogen, met fraai gevormde vleugels, de mond energiek, met dunne, op elkander genepen lippen, de hoeken een weinig omlaag en maar zelden de kleine, witte tanden ontbloetend.

Die man was Lord William Aberdeen of liever John Raffles, de Grote Onbekende, de ergste vijand van Scotland Yard.

De jonge man met het hoogblonde haar en de blauwe ogen, die hem op de voet volgde, was Charles Brand, de vriend-secretaris van Zijn Lordschap, en de trouwe makker en metgezel van John Raffles, wanneer deze een van zijn gevaarlijke avonturen ondernam.

De beide vrienden hadden zich die avond naar het « Olympia Theater » begeven, hetwelk zij een voortreffelijk jachtveld achtten en daar zij niet ver van het toneel hadden gezeten, was hen niets ontgaan van het kleine, tragische voorval.

Zij hadden de schrijnende dissonant gehoord, zij hadden de machteloze val van het lichaam voorover op de toetsen gezien, zij hadden het zonderlinge klaggen van de eenzame cello gehoord en tenslotte hadden zij waargenomen, hoe de geneesheren kwamen toelopen en hoe hun vonnis luidde: de arme pianist was dood, getroffen door een toeval of beroerte!

Raffles, die de laatste woorden van de ene geneesheer gehoord had, trad op hem toe en zei op zachte toon:

— Ik ben Lord Aberdeen, dokter! Mijn auto staat voor, die ongelukkige man heeft hoogstwaarschijnlijk familie en als men hem onverhoeds thuisbrengt, dan zou dat noodlottige gevolgen kunnen hebben! Ik bied mij aan, om zijn familie voorzichtig voor te bereiden.

— Dat is zeer vriendelijk van u, Mylord, zei de geneesheer.

— Dan zal ik vooruitgaan, herhaalde Raffles.

Hij wendde zich tot de violist, die met bleek gelaat terzijde was blijven staan en vroeg:

— Gij kent natuurlijk de naam van uw collega en zijn adres?

— Niet al te goed, Mylord! antwoordde deze nog bevend, geheel onder de indruk van dit plotselinge, tragische einde.

— Wat is dat? zei Raffles verwonderd, gij werkt toch iedere avond met hem samen?

— Vanavond voor het eerst, mylord, hij moest invallen voor Jack Perry, die plotseling ziek is geworden, griep, geloof ik.

— Dan is het wel droevig, dat hem dit juist nu moest treffen! zei Raffles op ernstige toon. Nu, mij dunkt, dat het lichaam spoedig moet worden overgebracht naar het kantoor van de gérant en daar moet blijven, totdat ik getelefoneerd zal hebben, dat men de ongelukkige naar zijn woning kan overbrengen, nadat ik zijn familie heb gewaarschuwd. De gérant zal toch het adres wel weten.

Deze kwam juist, geheel overstuur en zenuwachtig toelopen, gewaarschuwd door een van de kellners en uit zijn mond vernam Raffles, wat hij weten

wilde; de hulppianist heette Bernard Palmer en hij woonde niet ver weg, in de Portland Street.

Het levenloze lichaam werd behoedzaam naar het kantoor van de gérant gedragen en daar op een rustbank neergelegd, en tien minuten later waren er andere muzikanten gehaald, uit de danszaal, daar de violist en de cellist zó onder de indruk waren, dat zij niet verder konden spelen. En toen deed een komiek zijn intrede...

Het was jammer voor de jonge pianist, maar het publiek, dat voor het merendeel van de tragische afloop onkundig was gebleven en niet eens goed wist wat er voorgevallen was, mocht vooral niet ongeduldig worden!

HOOFDSTUK II.

DE DOODSOORZAAK

Eén der geneesheren had zich met Raffles en Charles Brand naar het kantoor van de gérant begeven en beschouwde nogmaals aandachtig het gelaat van de overledene.

— Wat denkt gij er wel van, dokter? vroeg Raffles.

— Ik weet waarlijk niet, wat ik er van zeggen moet, Mylord! antwoordde de geneesheer hoofdschuddend. Mijn collega dacht eerst aan een beroerte, maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, hoe deze jonge man daaraan zo plotseling kan zijn overleden. Misschien rookte hij buitengewoon sterk en moeten wij aan een nicotinevergiftiging denken, die een acuut verloop heeft gehad, of een hartaderbreuk, maar dat kan niemand zeggen, voordat er een nauwkeurig onderzoek heeft plaats gehad.

Raffles wendde zich nu tot de gérant, die zenuwachtig met zijn gouden potlood stond te spelen en vroeg :

— Kunt u mij ook zeggen, mijnheer, of Palmer een grote familie had? Woont hij bij zijn ouders?

— Om u de waarheid te zeggen, weet ik er niets van, Mylord. Onze pianist, Perry zond vanochtend een boodschap, dat hij een zware griep had en onmogelijk kon komen, daar zijn dokter hem streng verboden had het huis te verlaten en toen moesten wij natuurlijk naar een hulpkracht omzien. Wij weten altijd wel, waar wij die kunnen krijgen. Wij

vroegen Palmer of hij vrij was om vanavond in te vallen en toen hij bevestigend antwoordde, verzochten wij hem vanmiddag te komen repeteren en dat heeft hij toen ook gedaan!

— Hoe lang ongeveer?

— Van twee tot vier! Hij is werkelijk een zeer goed pianist en hij behoefde alle nummers maar een enkele maal door te nemen!

— Waart gij bij de repetitie tegenwoordig?

— Ik heb een half uurtje staan toeluisteren.

— Hebt u toen ook de indruk gekregen, dat Palmer ziek was?

— Hij was zo gezond als een vis, vrolijk en opgewekt.

Raffles schudde nadenkend het hoofd en zei toen zuchtend:

— Die arme jongen! Zo jong, op de drempel van het leven staande en dan zo plotseling uit dat leven te worden weggerukt! Maar kom, ik zal nu aanstonds die droeve plicht gaan vervullen, om zijn bloedverwanten te waarschuwen. Blijft gij hier, mijnheer Brand, dan kunt gij dadelijk na ontvangst van mijn telefonische boodschap, het stof felijk overschot mede helpen overbrengen! Waarschuw dan dadelijk de gemeentelijke gezondheidsdienst, opdat er voor een auto wordt gezorgd.

Charles Brand knikte zwijgend; Raffles verliet het vertrek, liet zich in de

vestiaire jas en hoed geven en ging het grote gebouw uit.

De straat was helder verlicht en spoedig had hij in de file zijn grote, blauwgelakte limousine gevonden, achter welks stuurwiel Henderson, zijn trouwe chauffeur was gezeten.

Hij liep op de wagen toe en zei op zachte toon tot de reus achter het stuurwiel :

— Naar de Portland Street 23, James.

Raffles stapte in, de auto zette zich in beweging en tien minuten later stond zij stil voor een eenvoudig, smal huis in de Portland Street.

Raffles keek naar de namen, die waarschijnlijk door de brievenbesteller met potlood op de deurpost waren geschreven en zag de naam Palmer naast de schel voor de derde verdieping.

Hij belde aan en een ogenblik later werd de deur opengetrokken en een oude stem riep uit de duisternis:

— Wie is daar?

— Mevrouw Palmer? vroeg Raffles op goed geluk.

— Die ben ik! Wat wenst gij, mijnheer? klonk de stem weer.

— Ik moet u ogenblikkelijk spreken over een hoogst ernstige zaak, mevrouw, het betreft Bernard Palmer!

— Mijn zoon? klonk het weer op ongeruste toon. Kom boven mijnheer, ik zal licht maken!

Raffles begon de stelde trap te beklimmen en hij was nog niet halverwege of hij zag een lichtschijnsel, dat sterker werd, naarmate hij hoger klom.

Zo bereikte hij het portaal van de derde verdieping, dat door een elektrische lamp helder verlicht werd en stond nu tegenover een kleine, oude dame van omstreeks zestig jaar, met wit haar en die hem met grote, verschrikte ogen aankeek.

Raffles had reeds zeer veel beleefd en vele ruwe ervaringen opgedaan, hij meende, dat zijn gemoed reeds lang gehard was tegen tedere aandoeningen en toch voelde hij zijn hart samenkrimpen.

toen hij dat oude vrouwtje zag met haar lief gezicht, dat zo ongerust naar hem werd opgeheven, ofschoon de moeder nog niets scheen te beseffen.

— Hier kunnen wij niet spreken, mevrouw, begon hij en hij had moeite aan zijn stem de nodige vastheid te geven.

— Kom dan even binnen, mijnheer! Ik hoop toch, gij ziet er zo ernstig uit, ik hoop toch niet, dat er iets met Bernard gebeurd is?

— Ik mag het nu niet langer verzwijgen, mevrouw, er is integendeel wel iets met hem gebeurd, iets zeer ernstigs.

Hij trad een vertrek binnen, waar de lamp helder brandde en bij het licht daarvan zat een mooi, jong meisje aan tafel iets over te schrijven, een blijkbaar moeilijk te ontcijferen manuscript.

— Dat is mijn dochter Grace, mijnheer, zei de oude dame en zeg mij nu dadelijk wat er met mijn lieve jongen is! Zijt gij een vriend van hem?

— Neen mevrouw, ik had uw zoon nooit gezien voor hedenavond.

— Maar, dan zijt gij in het Olympia Theater geweest? ging de oude dame voort.

— Ja madame, ik was daar en uw zoon speelde er piano. Zeg mij eens, gevoelde uw zoon zich ziek in de laatste tijd?

— Ziek? herhaalde de oude vrouw met een vage onrust in haar stem en terwijl zij Raffles bij de arm greep met een onwillekeurig gebaar; ik heb hem nooit zo gezond gekend, mijnheer! Maar laat mij toch niet langer in onzekerheid! Is hij daarginds ongesteld geworden?

— Ja, madame, antwoordde Raffles.

De taak, welke hij op zich had genomen, was wel zwaar!

Nog altijd scheen de arme moeder niets te begrijpen en hij moest het toch zeggen!

Hij zocht naar de beste wijze, het haar zo voorzichtig mogelijk mede te delen en hij vond niets!

Maar zijn zwijgen, zijn gezichtsuitdrukking, schenen een zeer duidelijke taal te spreken!

Want de oude vrouw schudde hem plotseling heftig bij de arm, zij werd dodelijk bleek en op schorre toon vroeg zij:

— Ik zie aan uw gelaat, dat het heel erg moet zijn! Laat mij om 's hemels wil niet langer op de pijnbank, mijn zoon heeft een ongeluk gekregen, een ernstig ongeluk? Zeg het mij dan! Zeg mij, waar hij nu is, dat ik dadelijk naar hem toe kan gaan!

— Uw zoon zal hier worden gebracht, madame! hernam Raffles. Ik smeek u, wees sterk! Het is nog erger, dan gij u kunt voorstellen! Uw zoon...

De arme, oude vrouw liet Raffles los, streek zich met beide handen het grijze haar uit de ogen met een machinaal gebaar en uitte toen een gil, die het meisje aan de tafel, dat angstig had zitten luisteren, met een kreet van schrik overeind deed springen.

— Dood! gilde de arme moeder. Zeg het toch! Hij is dood! Gij zwijgt? Gij zegt niets? Gij bukt het hoofd en durft mij niet aanzien? O God, waaraan heb ik dat verdiend? Mijn enige jongen, mijn lieveling, mijn brave, lieve Bernard! Ik...

Met een plotselinge beweging bracht zij de hand aan de borst, alsof zij daar eensklaps een dodelijke steek had gekregen en nog vóór Raffles haar kon opvangen, was zij op de grond gestort.

Dadelijk tilde Raffles haar in zijn sterke armen op en droeg haar naar de sofa.

— Haal spoedig water en azijn, Miss! verzocht hij het jonge meisje, dat met doodsbleek gelaat op haar moeder was toegeijld.

Terwijl het jonge meisje wegsnelde, opende Raffles vlug de japon van de arme oude vrouw om haar lucht te verschaffen en legde het oor op haar borst, teneinde de hartklop te beluisteren.

Een ogenblik later kwam het meisje weer binnen met een kom water, een fles azijn en een handdoek.

Raffles bette de slapen van de oude vrouw met azijn, wreef haar polsen met dezelfde vloeistof en hield zich zo een tijdje bezig.

Even later sloeg de patiente de ogen op, en een enkele blik was voor Raffles voldoende, om hem te doen zien, dat het bericht haar vreselijk had aangegrepen; de ongelukkige vrouw was haar bezinning kwijt, in haar ogen lag die voor psychiaters onbedrieglijke uitdrukking, die op waanzin duidde.

Raffles keek het jonge meisje met een blik van innig medelijden aan en voerde haar toen met zachte drang naar de tafel terug, waar zij snikkend op een stoel neerviel.

Raffles liet enige tijd aan haar tranen de vrije loop en zei toen op warme toon:

— Het ongeluk, dat u getroffen heeft, is ongetwijfeld zeer vreed, Miss, en ik gevoel wel, dat woorden van troost hier misplaatst zouden zijn. Zeg mij eens, vormde gij, uw moeder en uw broer Bernard de ganse familie?

— Wij hadden niets dan elkander, mijnheer! antwoordde Grace, even het hoofd opheffend. Wij hielden veel van elkaar, en nu dit!... Ik heb het gevoel, alsof er een loden gewicht op mijn hersens ligt, ik kan het nog niet goed verwerken.

Raffles trad op het jonge meisje toe en legde haar de hand op de schouder.

— Gij moet sterk trachten te zijn, Miss! Dat moet gij, terwille van uw arme moeder. Zij heeft nu niemand anders dan u en zij is hulpeloos, voorlopig tenminste!

Grace hief het natbetrane, van smart verwrongen gezichtje naar Raffles op en herhaalde toonloos:

— Hulpeloos? Wat wilt gij daarmee zeggen, mijnheer?

— Het is zeer moeilijk, om het u mee te delen, Miss, maar gij moet het toch weten, uw arme moeder is door de on-

verwachte slag zwaar in haar denkvermogens getroffen. Ik vrees, dat zij een zeer langdurige en nauwgezette verpleging zal behoeven, alvorens zij weer haar verstand terug krijgt...

De slag had bijna ook het arme meisje van haar verstand beroofd.

Zij vloog op, wierp zich naast de sofa op de knieën en begon de oude dame hartstochtelijk, als waanzinnig te kussen.

Maar Raffles greep haar bij de schouders, richtte haar bijna met geweld weer op en zei op vaste toon:

— Doe dat niet, Miss! Gij zoudt haar slechts nog meer benadelen. Ik bid u, wees kalm!

— Wat moet ik doen? wat moet ik doen? klaagde Grace op doffe toon, terwijl zij beide handen om het hoofd klemde, als vreesde zij, dat haar verstand haar zou geven.

— Hebt gij hier geen vrienden, of andere familie, die zich uw lot tijdelijk kan aantrekken? begon Raffles.

— Niemand, niemand! antwoordde Grace Palmer toonloos.

— Verdiende uw arme broeder het brood voor u allen?

— Ik ben copiste, mijnheer! Mijn gezondheid laat helaas niet toe, dat ik de zware arbeid op een druk kantoor zou kunnen volhouden. Maar...

— Ja, ik weet het! viel Raffles haar haastig in de rede. Welnu, dan zullen wij er niet veel woorden aan verspillen, ik beloof u, dat ik voor alles zorg zal dragen, voor alles, verstaat gij? Beschouw mij als een goed vriend, die gij reeds jaren kent, en sta mij toe, voorlopig over u te waken, nu uw moeder daartoe in de eerste tijd niet in staat is.

— Maar mijnheer, dat mag ik toch niet aannemen! zei Grace, terwijl zij langzaam opstond en haar tranen droogde. Wie zijt gij, dat gij u zo edelmoedig het lot aantrekt van een arm en u onbekend meisje?

— Ik ben Lord William Aberdeen, Miss! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Ik heb uw naam vaak gehoord, zei het meisje met een afwezige blik in de mooie ogen. Gij moet een edel mens zijn, naar men zegt!

En eensklaps greep Grace de beide handen van Raffles en barstte opnieuw in tranen uit.

— Ik dank u, Mylord! riep zij uit. En ik neem uw hulp aan.

— Als gij mijn hulp aanvaardt, dan moet zij u ook naar mijn aanwijzingen gedragen, drong Raffles op overredende toon aan. Ga nu weer rustig daar zitten. Uw moeder zal zich in het geheel niet bewegen, zo moet ik wel vrezen. Zij is wel bij kennis, maar zij weet volstrekt niet, wat er omgaat. Ik ga nu naar het « Olympia Theater » telefoneren, zoals ik met de gérant heb afgesproken en men zal het stoffelijk overschot hierheen brengen. Gij hebt zeker geen telefoon?

— Ja, Mylord, wij hebben er een. Dat was nodig voor mijn broer, die vaak insprong voor iemand die ziek was. De directeuren wisten dat en belden hem soms een half uur voor het begin van een voorstelling op. Het toestel hangt in zijn kamer, ik zal u er even heenleiden.

Het jonge meisje stond moeilijk op en ging Raffles voor naar een eenvoudig gemeubeld vertrek, vol foto's van beroemde lieden aan de wanden en gezellig ingericht.

Raffles was haastig op het telefoon-toestel toetreden en even later had hij zich in verbinding gesteld met de gérant van het theater.

Er verliep een half uur, gedurende welke tijd Raffles het jonge meisje verscheidene dingen uit haar leven en dat van haar broeder liet verhalen.

Daaruit dat verhaal leerde hij, dat het lot hem had gevoerd te midden van één dier gezinnen, welker leden door de innigste liefde aan elkander zijn ver-

knocht, waar, ondanks de eenvoud van het bestaan, het reinste geluk heerste.

Gedurende al die tijd had de oude dame roerloos op de sofa gelegen, de ogen wijd geopend, maar blijkbaar zonder iets te zien.

Nu klonk buiten het getoeter van een autohoorn en even later werd er gescheld.

Raffles wierp een raam open en keek naar buiten.

Toen hief hij Grace van haar stoel en zei op vaste toon:

— Nu moest gij naar uw kamer gaan, en gij moogt niet komen, voor ik u kom halen. Beloof mij dat!

Het meisje knikte stom en liet zich gewillig de kamer uitbrengen, nadat Raffles op de knop had gedrukt die de straatdeur deed openspringen.

Langzame en zware stappen kwamen de trap op, gepaard gaande met geluiden van hout tegen hout; men droeg de baar naar boven, waarop het lichaam van de arme jonge man lag uitgestrekt.

Even later trad Charles Brand binnen.

Hij ging de drie mannen voor, die niet zonder moeite de baar naar boven hadden gedragen.

Raffles trad hem tegemoet en vroeg:

— Waar zijn de geneesheren?

— Die zijn niet meegekomen. Zij hebben daarginds de doodsoorzaak nog vastgesteld.

— En hoe luidt hun conclusie?

— Hartverlamming.

— Nu, zij zullen wel gelijk hebben, maar het klinkt vreemd, waar het een zo jonge man betreft, en die er ook niet uitziet als iemand, die aan nicotine verslaafd was.

Hij gaf de dragers fluisterend een paar aanwijzingen en het lichaam werd op de sofa neergelegd, nadat Raffles de nog altijd onbeweeglijk neerliggende vrouw had opgetild en naar een gemakkelijke stoel had overgedragen.

Zodra dit geschied was, zond Raffles de dragers weer weg, nadat de formulieren waren ingevuld.

Toen traden Raffles en Charles Brand op de sofa toe en wierpen een blik op het waarachtig bleek gelaat van de arme kunstenaar, die zo plotseling uit het leven was gerukt.

— Toen zei Raffles op fluisterende toon:

— Ik zal nu het meisje gaan halen, zij is voorbereid.

— En de moeder?

— Je ziet, dat zij daar in de stoel ligt; hoewel ik al mijn best heb gedaan haar het vreselijk nieuws zo voorzichtig mogelijk mee te delen, heeft de slag haar zwaar getroffen; zij is haar verstand kwijt!

— Hoe vreselijk! riep Brand met een blik vol mededogen op de ongelukkige vrouw.

Raffles had zich onder het spreken reeds naar de deur begeven en verliet nu het vertrek, om een ogenblik later weer terug te keren met Grace Palmer.

Het jonge meisje stond een ogenblik op de drempel stil en ijde toen naar de sofa, om zich snikkend over het lichaam van haar broeder te werpen.

Maar Raffles was dadelijk bij haar en zei op overredende toon:

— Gij moogt niet zo aan uw smart toegeven, denk aan uw moeder!

Het jonge meisje stond weer op en zei, met een poging om vastheid aan haar stem te geven:

— Gij hebt gelijk, Mylord. Mama heeft nu niemand meer dan mij, ik moet sterk zijn! En zeg mij nu, bid ik u, hoe het zo plotseling kwam.

Allen namen plaats en nu deelde Raffles in korte woorden mee, wat er zo even geschied was in de cabaretzaal, en hoe haar broeder midden in een stuk plotseling voorover op de piano was gevallen.

Toen hij geëindigd was, riep Grace wanhopig uit:

—Maar hoe is dat mogelijk? Hij was zo sterk en zo gezond! Hij mankeerde nooit wat, Mylord! Hoe kan hij dan aan een hartverlamming gestorven zijn, zo als de geneesheren zeggen?

— Rookte hij veel? vroeg Charles Brand vol belangstelling.

— Hij rookte heel matig, mijnheer! antwoordde het jonge meisje.

Een ogenblik heerste er stilzwijgen in het vertrek en toen hernam Raffles, zich tot het jonge meisje wendend;

— De beide geneesheren hebben hartverlamming geconcludeerd, maar iedereen kan zich vergissen en ik zelf ben geneesheer! Wilt gij mij toestaan uw broeder nog eens grondig te onderzoeken en u daarna nog enige vragen te stellen?

— Ja zeker, Mylord. Het is mij nog altijd, alsof ik droom, ik kan niet begrijpen, dat hij daar nu dood op de sofa ligt. Hij, zo sterk en zo gezond!

— Begeef u dan weer naar uw eigen vertrek, Miss Grace! Dit is niets voor u om bij aanwezig te zijn.

En met zachte dwang geleidde Raffles Grace Palmer naar haar eigen kamer.

Onderworpen en als verpletterd door haar smart, liet het meisje hem begaan, en zette zich op de stoel, welke Raffles voor haar bij de tafel had geschoven.

Hij vond Brand voor de sofa staan en de dode met een blik vol medelijden beschouwend.

— Men kan wel zien, dat de dood hem plotseling overvallen heeft! zei Brand. Zie eens hoe vredig en kalm de uitdrukking van zijn gezicht is.

— Ja, hij is als het ware bij verrassing overvallen! zei Raffles zacht.

En op zijn beurt keek hij in het marmerbleke gelaat met de gesloten ogen, en de kalme trekken als van een slapende.

De dragers hadden de handen over de borst gevouwen en even nam Raffles er een in zijn eigen warme handen.

En zo bleef hij staan, met een trek van verbazing en ongeloof op zijn gelaat, die dadelijk de aandacht trok van Charles Brand.

— Wat is er? vroeg de jonge man. Waarom blijf je daar zo staan met zijn hand in de jouwe.

— Het is vreemd, antwoordde Raffles langzaam, maar de hand is lang niet zo koud als dit met doden gewoonlijk het geval is, het is toch zeker minstens twee uur geleden, sedert hij de laatste adem uitblies.

— Twee uur en een kwartier, zei Brand, die op zijn horloge had gekeken.

— Dan had ook de lijkverstijving al veel verder voortgeschreden moeten zijn. Wel, het is bijzonder vreemd, antwoordde Raffles.

Hij legde de hand zachtjes weer neer en knoopte voorzichtig het rokvest en het overhemd van de dode los.

Hij ontblootte de borst van de jonge man en legde de hand op zijn schouder.

Wel vijf minuten stond hij zo, en toen zei hij hoofdschuddend:

— Het hart klopt niet meer, ik kan tenminste de kloep niet voelen, maar wat is dat? zo viel hij zichzelf plotseling in de rede.

Hij wees op de losse staande boord, die Bernard Palmer gedragen had, en die zoeven door Brand was losgemaakt.

De jonge man richtte nu ook zijn ogen op de halsboord en uitte een lichte kreet van verbazing; achteraan, juist boven het knoopsgat, was een donkerrood plekje te zien; het was maar zeer klein, maar in de aard er van konden de beide mannen zich niet vergissen, het was bloed!

Verstomd keken zij elkander aan, onbewegelijk, en als trachtten zij elkaanders gedachten te raden.

En daarop klonk de zachte stem van Raffles:

— Help mij hem eens spoedig omkeren!

Zo voorzichtig mogelijk wentelden de beide mannen het lijk om en nu begon Raffles met de grootste zorgvuldigheid de hals en het onderste gedeelte van het hoofd van de dode te onderzoeken.

Zijn fijne, blanke vingers betastten geduldig het zijdeachtige, zwarte haar, dat in dikke lokken in de hals neerviel en eindelijk uitte hij een gesmoorde kreet; zijn wijsvinger had een plekje aangetroffen, hetwelk een weinig vochtig was.

De plek was zeker niet groter dan een cent en Raffles hield er nauwkeurig de vingertop bij.

Toen zei hij op fluisterende toon:

— Zoek eens een schaar!

Brand begon het vertrek te doorzoeken en had al spoedig in een naaikistje een kleine, scherpe schaar gevonden, welke hij Raffles toereikte.

Zonder zich te bedenken, zette deze de schaar in het weelderige haar en begon het zo dicht mogelijk boven de huid af te knippen.

Na verloop van ongeveer vijf minuten had Raffles een plek kaal geknipt, zo groot als de bodem van een theekopje.

Hij nam de vinger weg en toonde nu met ernstige blik aan Brand een kleine, zwarte stip in het achterhoofd, vlak boven de nek, en ongeveer ter hoogte van de bovenste halswervel.

— Wat betekent dat in 's hemelsnaam? vroeg Brand terwijl hij Raffles

verbluft aankeek. Wat is die zwarte, kleine stip?

— Een kogelgat, Charles, antwoordde Raffles kortaf.

— Wat zeg je daar? Weet je het zeker?

— Er valt niet aan te twifelen, het is een kogelgat, maar van een klein, zeer klein projectiel, nauwelijks enige millimeters dik. Help eens mee de sofa onder het licht van de lamp te dragen.

De twee mannen droegen de dode tot dicht onder het licht en Raffles bukte zich over hem heen en begon met de grootste zorgvuldigheid de kleine wonde te onderzoeken, welke aanwezigheid nooit ontdekt zou zijn geworden, zonder het kleine bloedspatje op de boord.

Toen Raffles zich weer oprichtte, lag er een vreemde uitdrukking op zijn gelaat, waarin een lichte blos was opgestegen; voor hem een zeer ongewoon ding.

— Rijdt zo vlug als een auto maar rijden wil naar huis en haal mijn instrumententas. Breng verbandmiddelen en watten, jodeformgaas, tegengiften en de rest mee.

— Dadelijk Edward, maar zeg mij dan toch wat je daarmee wil doen?

— Hem verbinden!

— Wat? Je wilt een dode verbinden? riep Brand onthutst en ten uiterste verbaasd.

— Dat zal ik niet doen, Charles, antwoordde Raffles met een eigenaardige glimlach, deze man leeft.

HOOFDSTUK III.

DE SCHIJDODE

Raffles moest Brand letterlijk het vertrek uitduwen, want deze mededeling had de jonge man zozeer verrast, dat hij daar als een zoutpilaar bleef staan.

Op het portaal gekomen, fluisterde Raffles hem toe:

— Laat de chauffeur rijden alsof de duivel hem op de hielen zit, het lot van deze man hangt er van af!

— Binnen vijf en twintig minuten ben ik terug! gaf Brand te kennen.

En hij snelde de trappen af, terwijl Raffles het vertrek weer binnentrad en naast het bewegingloze lichaam plaats nam.

— Er is op hem geschoten — zo peinsde hij — en hoogstwaarschijnlijk met een windbuks of een windpistool, geladen met een zeer kleine kogel, of liever een van die pluimpjes met stalen punten, welke men in deze wapens gebruikt en dat zeer waarschijnlijk vergiftigd is geweest. Maar de moordenaar heeft geen rekening gehouden met het dikke haar, waar doorheen de kogel zich een weg moest banen en op zijn tocht door die zijden lokken heeft het projectiel niet alleen veel van zijn kracht verloren, maar ook het vergif is voor een groot deel aan de haren blijven hangen.

Hij beschouwde het lichaam enige tijd zwiingend en ging toen in zichzelf voort:

— Ik denk, dat de punt van de kogel juist tussen twee wervels is ingedrongen

of tussen de bovenste wervel en de schedel en even het ruggemerg heeft geraakt, waardoor een plotselinge verlamming is ingetreden, gepaard gaande met een gedeeltelijke vergiftiging. Maar deze man is niet dood, daarop durf ik een eed te doen! Dat zonderlinge uitblijven van de karakteristieke koude der lichaamsdelen, dat had mij reeds een voldoende aanwijzing moeten zijn. Maar ik voel hier in de nek duidelijk het leven kloppen, al is het dan maar zeer flauwtjes, nauwelijks merkbaar.

Ongeveer tien minuten later werd er gescheld en Raffles haastte zich de deur open te trekken.

Charles trad even later binnen, beladen met een paar geel lederen tassen, welke hij zwiingend op de tafel plaatste.

Raffles opende een van deze grote tassen, begon met een paar gummihandschoenen aan te trekken, welke hij daarin vond, koos toen uit de verzameling instrumenten een fijne pincet en begon met grote zorgvuldigheid de wonde te sonderen, zorgdragende, dat hij het projectiel niet verder duwde.

Na enige ogenblikken zag Brand, die vol spanning toekeek en reeds de nodige desinfectiemiddelen had gereed gezet, hoe Raffles voorzichtig de pincet naar zich toetrok, en een ogenblik daarna hield hij een klein, met geronnen bloed omgeven voorwerpje in de hand, aan

het uiteinde voorzien van een pluimpje van rood gekleurd paardenhaar.

Het was een van die projectielen, zoals er veel in kamerbuksen worden gebruikt en die met een goed luchtgeweer of pistool tot op een afstand van vijftig meter diep in een plank kunnen worden geschoten.

Met het projectiel kwam bloed mee, maar dit achtte Raffles een gunstig teken; in ieder geval was het een doorslaand bewijs, dat Bernard Palmer niet dood kon zijn.

Want waar bloed stroomt, daar is leven!

Brand was aanstonds gereed met zijn verbandmiddelen en bloedstelpende watten en handig legde hij op Raffles' aanwijzingen het eerste verband.

Intussen had Raffles met grote behoedzaamheid het projectiel onderzocht en nu legde hij het in een ledig gemaakt lucifersdoosje, dat hij in zijn zak liet glijden, na het met een touwtje stevig te hebben dichtgebonden.

— Dat is hier niet te onderzoeken! zei hij. Er is gelukkig vrij wat bloed uit de wonde gevloeid en als het vergift zijn uitwerking had gehad, dan had het slachtoffer reeds lang dood moeten zijn.

— Maar zal hij er ooit van bovenop komen? vroeg Brand vol spanning.

— Ik hoop, dat zijn krachtige natuur en zijn sterk gestel hem zullen redden, maar in ieder geval zal de genezing zeker lang op zich laten wachten.

— Maar moeten wij niet eerst zijn zuster waarschuwen?

— Dat is niet te vermijden, helaas! voeg ik er aan toe! Want het zou vreselijk zijn, als wij bij haar hoop opwekten, die naderhand toch ijdel zou blijken te zijn. Maar het moet, wij mogen het niet geheim houden! Help mij eerst even de sofa op de oude plaats zetten, dan zal ik naar Grace toegaan en haar op de hoogte brengen.

Nadat de beide mannen het meubel weer op zijn oude plaats hadden ge-

bracht, verliet Raffles het vertrek en klopte op de deur van de kamer, waar Grace Palmer zich ophield.

— Binnen! werd er met zwakke, omfloerste stem geroepen.

Raffles opende de deur en zag Grace nog altijd op dezelfde plek zitten, waar hij haar verlaten had, roerloos voor zich uitstarend.

Hij nam tegenover haar plaats en begon toen:

— Luister eens, Miss Grace, geloof gij, dat gij sterk zijt en een zeer gewichtige mededeling in ontvangst kunt nemen?

— Ik geloof dat ik nu alles kan dragen! antwoordde Grace met een droevige glimlach, wat zou er nog belangrijker kunnen zijn, na dit?

— Zeg mij eens, had uw broer vijanden, die hem bitter haatten?

— Vijanden, Mylord? Iedereen, die hem kende, mocht hem graag! riep het jonge meisje uit en brandende tranen druppelden opnieuw uit haar roodgeweende ogen. Maar waarom vraagt u mij dat eigenlijk?

— Dat zal ik u zeggen. Uw broeder is niet het slachtoffer geworden van een plotselinge hartverlamming, Miss. Er is, men heeft een moordaanslag op hem gepleegd!

Het meisje stond halverwege van haar stoel op en keek Raffles met grote, angstige ogen aan.

— Moordaanslag, Mylord? Op mijn broer? Maar dat kan niet! dat is krankzinnig! Gij moet u vergissen!

— Ik vergis mij niet, Miss, men heeft getracht uw broer verraderlijk van het leven te beroven door hem met een kleine vergiftige kogel in de nek te schieten.

Maar van het laatste had Grace Palmer niets meer gehoord; de man die tegenover haar zat, had zoeven een woord gezegd, dat al haar aandacht gevangen hield...

— Getracht? vroeg zij, de handen langzaam naar Raffles uitstrekking. Getracht? Maar het is hen dan toch gelukt?

— Ik zal u zeggen Miss, wat ik zo-even ondervond! antwoordde Raffles, zonder rechtstreeks op deze vraag te antwoorden. Het is reeds negen kwartier geleden sedert het ogenblik, dat uw broer zijn laatste accoord op de piano aansloeg en bewusteloos voorover viel. In normale gevallen is na zulk een tijdsverloop reeds een begin van lijkverstijving merkbaar, en de warmte is dan reeds uit de uiterste lichaamsdelen geweken. Welnu, hoe vreemd het u ook toe moge schijnen, dat was met uw broer niet het geval.

Grace Palmer begon over haar gehele lichaam te beven, richtte zich op, viel weer op haar stoel terug en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Wat? Wat heeft dat alles te betekenen, Mylord? Om Godswil, wat wilt gij zeggen? Wat hoopt, wat vermoedt gij?

— Ik vermoed, Miss, ik weet bijna zeker, dat de geneesheren zich vergist hebben, die zeiden dat uw broer aan een hartverlamming gestorven was. Zij hebben hem waarschijnlijk wat al te vluchtig onderzocht, zij hebben niet gezien, wat ik gezien heb, kortom, ik weet zeker, dat zij gefaald hebben in hun oordeel!

— Maar, gij zeidet nog iets anders, Mylord! hernam Grace met sidderende stem. O! ik bezweer u, ik ben kalm, ik heb het grootste ongeluk weerstaan, ik zou ook het grootste geluk kunnen dragen!

— Gelooft gij dat werkelijk? Denkt gij, dat gij zo sterk zoudt zijn om het te kunnen dragen? En zoudt gij ook een mogelijke teleurstelling weten te overwinnen?

— Ja, ja, Mylord! riep Grace uit, terwijl zij met bevende vingers de handen van Raffles greep. Hij is niet dood,

nietwaar? Ik heb het geraden? Hij is slechts bewusteloos?

— Hij is schijn dood, Miss! antwoordde Raffles.

Het meisje scheen toch haar krachten overschat te hebben, want onder deze mededeling zou zij gevallen zijn, als Raffles haar niet snel opgevangen en overeind gehouden had.

Hij liet haar weer op haar stoel neerzitten, gaf haar snel wat te drinken en zag tot zijn voldoening, dat zij zich alweer hersteld had en hem met een zalig lachje door haar tranen heen aankeek.

— Gij ziet het, ik had gelijk, Mylord, ik heb het doorstaan! riep zij jubelend uit. Ik gevoel het, hij zal genezen! Wij zullen hem behouden! Het zou immers al te vreselijk geweest zijn, als wij hem hadden moeten verliezen.

— Wees voorzichtig, Miss, geef u niet al te spoedig over aan uw blijdschap, waarschuwde Raffles op ernstige toon. En ga nu mee, als gij mij tenminste belooft, dat gij uzelf volkomen in bedwang zult houden.

Beiden verlieten het vertrek en traden de voorkamer weer binnen, waar Brand zich steeds bezig hield met de schijn dode.

— Hoe is het er mee? vroeg Raffles zacht.

— Ik zou zeggen, dat de hartklop sedert een paar minuten voelbaar is geworden! antwoordde Brand. Zeer zwakjes, wel is waar, intermitterend, maar toch nu en dan merkbaar.

Grace Palmer was op enige afstand blijven staan met de kleine handen op het wildkloppende hart gedrukt, maar zichzelf nu volkomen meester.

— Heb je hem het middel ingegeven, dat in dergelijke gevallen reeds zulke grote diensten heeft bewezen? ging Raffles op zachte toon voort, zich opnieuw tot Brand wendend.

De jonge man knikte.

Raffles onderzocht nu nogmaals de schijndode met de grootste zorg en toen hij zich oprichtte, lag er een glans van voldoening op zijn gelaat.

Hij trad op Grace toe, vatte haar bij de hand en zei:

— Ik geloof het wel te mogen verantwoorden, als ik u zeg, dat uw broer in het leven zal blijven. Maar de genezing zal lang op zich laten wachten, want het ruggemerg is aangetast en er zijn vergiftige bestanddelen in het bloed gekomen.

Het jonge meisje, haar aandoening nauwelijks meester, drukte Raffles met kracht de hand en zei:

— Dat alles hebben wij aan u te danken, Mylord! Hoe moeten wij u dat ooit vergelden?

— Dat kunt gij het best doen, door er nooit meer over te praten, antwoordde Raffles glimlachend. Het is immers louter toeval, dat wij dit hebben ontdekt, maar, wij zijn zo lang niet waar wij wezen moeten! Ten eerste kan uw broer hier niet blijven, want hij heeft een speciale verpleging nodig en die kunt gij hem hier niet geven, ook al zoudt gij hem met onverflauwde ijver en al uw liefde van uw teder hart verplegen! Vertrouw hem aan mijn zorgen toe en ik verzeker u, dat hij u althans binnen een week weer zal herkennen. En dat is nog niet alles; er is hier een misdraad gepleegd, zo afschuwelijk, als ik er nog zelden een bijwoonde. De dader moet gevonden en gestraft worden!

— Maar ik zeg u nogmaals, Mylord, dat het onmogelijk is! riep Grace uit.

Ik zweer u dat mijn broer geen vijanden had!

— Misschien geen openbare, maar dan toch wel verborgen vijanden.

— Ook dat niet, Mylord!

— Weet gij zo zeker, dat hij niemand in de weg stond?

— Onmogelijk, Mylord! Wij zijn arme, eenvoudige lieden en wij verdienen juist genoeg om te leven. Wie zou ons hebben kunnen benijden? Wiens plaats zou Bernard wel hebben kunnen innemen. En dan nog iets, wat mij daar juist invalt. Hoe wist de moordenaar, dat hij, Bernard juist vanavond in dat theater zou aantreffen? Hij was er immers louter bij toeval.

Raffles deed snel een stap achteruit en staarde het meisje geruime tijd aan.

Toen barstte hij uit:

— Ik laat mij er nog wel wat op voorstaan, dat men op Scotland Yard menigmaal gebruik van mij heeft gemaakt als amateur-detective en aan dit zeer voorname punt moet gij mij herinneren! Natuurlijk, gij hebt duizendmaal gelijk. De moordenaar heeft zijn plan lang van te voren gewikt en gewogen; juist op die plek, door hem uitgezocht, wilde hij zijn slachtoffer verraderlijk doden. Ja, zo moet het zijn! Hij verwachtte daar een ander en uw broer Bernard is bijna het slachtoffer geworden van de vreselijke vergissing, welke men zich indenken kan; de moordenaar had het in het geheel niet op hem voorzien, maar op een ander.

HOOFDSTUK IV.

HET EERSTE ONDERZOEK

Met grote stappen liep Raffles, in diep nadenken verzonken, heen en weer en toen bleef hij voor Grace Palmer staan en zei op vastberaden toon:

— Luister eens, Miss Grace! Vergis-singen of niet, ik wil deze zaak onder-zoeken en daarmee moet gij mij helpen! Wilt u dat?

— Natuurlijk! Beschik slechts over mij, Mylord! Al zou het mij nog zoveel moeite kosten, ik ben innig verheugd, dat ik u van dienst kan zijn.

— Begin dan maar mij een paar vra-gen te beantwoorden!

— Vraag slechts, Mylord!

— Als ik mij niet vergist heb, is de naam van de pianist, die heden plotse-ling ziek werd en wiens plaats door uw broeder werd ingenomen, Jack Perry, nietwaar?

— Zo is het, Mylord?

— Kent u hem persoonlijk?

— Ja, Mylord, hij kwam vaak bij ons aan huis!

Het jonge meisje had bij deze woor-den sterk gebloed en dat was niet aan de aandacht van de beide mannen ont-gaan.

Raffles deed echter of hij de verwar-ring van Grace Palmer niet opmerkte en vervolgde:

— Is hij een vriend van uw broer?

— Ja Mylord!

— Lijkt hij misschien een weinig op Bernard?

— Helemaal niet! Bernard is kleiner en heeft grijze ogen, die van Jack, ik bedoel van mijnheer Perry, zijn donker bruin, bijna zwart!

— Maar hebben zij misschien beiden hetzelfde haar?

— Dat wel, Mylord. Misschien is Perry een weinig donkerder, maar des avonds zou men dat zeker niet gemerkt hebben en zeker niet in een donker ge-maakte zaal.

— Hoe lang kent gij Jack Perry zo ongeveer, Miss Grace?

— Ongeveer een jaar, Mylord.

— Is hij een Engelsman?

— Ja, maar toen wij hem leerden kennen, was hij juist uit Amerika te-ruggekeerd.

— Wat had hij daar gedaan?

— Ook in de cabarets en restaurants piano gespeeld, maar ik vond, dat hij daarvoor veel te goed was en heel goed als solist had kunnen optreden.

— Ik geloof, dat wij hieraan voor-lopig genoeg hebben, Miss Grace. En nu moeten wij handelen. Vindt gij goed, dat wij nu Bernard met ons medene-men?

— Waar wilt gij hem dan brengen, Mylord? vroeg het meisje met enige on-gerustheid in haar stem.

— Naar mijn huis in de Cromwell Street, Miss! Ik heb daar alles wat nodig is, om hem een goede behandeling te laten geven. Gij kunt hem dagelijks komen bezoeken, als gij wilt!

— Dan stem ik toe, Mylord, en van harte gaarne! Maar, onze lieve moeder?

— Ik zou u de raad willen geven haar zo spoedig mogelijk naar een voortreffelijk sanatorium te laten overbrengen, waarvan ik u het adres zal geven, antwoordde Raffles. In geen geval mag zij hier in huis blijven. Want dan zou zij zeker nooit meer genezen.

— Ik zal uw raad opvolgen, Mylord! antwoordde het jonge meisje zuchtend. Ik gevoel, dat dit het beste zal zijn, maar ik zal vreselijk eenzaam zijn hier in huis.

— Gij zult niet alleen blijven, Miss, en ik zeg u nogmaals, dat gij zolang bij uw broer kunt vertoeven, als gij zelf wilt. Maar op één ding moet ik nog nadrukkelijk bij u aandringen.

— En dat is, Mylord—

— Gij moet het voorlopig streng geheim houden, wat ik u hier heb medegedeeld. Uw broer is gestorven!

— Maar de formaliteiten dan, Mylord?

— Maak u daaromtrent niet ongerust, daarvoor zal ik wel zorg dragen.

— Dan hebt u mijn woord, dat ik niet zal reppen, van wat hier geschied is.

— Dat blijft zo afgesproken, Miss. Ik zal zorgen, dat gij in geen geval kunt worden lastig gevallen door de autoriteiten. En nog hedennacht zullen wij uw broer voorzichtig vervoeren.

En Raffles drukte het meisje vriendelijk de hand, waarop hij zich tot Brand wendde met de woorden:

— Ik ga nu aanstonds de nodige maatregelen treffen, blijft jij hier tot ik James gestuurd zal hebben. Met zijn hulp kun je Bernard Palmer naar de Cromwell street overbrengen.

Ten slotte richtte hij zich opnieuw tot Grace en zei:

— Ik zou uw moeder maar zo spoedig mogelijk ontkleden en naar bed brengen. Zij zal in het geheel geen weerstand bieden en kalm met zich laten begaan. Maar heb slechts geduld en verlies de moed niet. Ik ben er van over-

tuigd, dat haar genezing slechts een kwestie van tijd is.

Hij drukte het meisje nogmaals de hand, wisselde in het voorbijgaan een paar woorden met Charles Brand en verliet daarop haastig het vertrek.

Een half uur daarna hield er een grote, gemakkelijke auto stil voor het huis in de Portland Street, achter welker stuurwiel een krachtig gebouwd man was gezeten.

Dat was James Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende, een man, wiens lichaamskracht werkelijk aan het wonderbaarlijke grensde.

Hij floot even op eigenaardige wijze en dadelijk werd daarboven een raam opengeschoven en verscheen het gelaat van Brand, die direct de auto herkende en Henderson toeriep, dat hij boven moest komen.

Henderson liep ijlings de trap op, maakte een goed bedoelde, maar misschien een weinig onhandige buiging voor het jonge meisje en daarop droegen de twee mannen het altijd nog bewegingloze lichaam van Bernard Palmer de trap af.

Toen Brand het portier van de auto opende, zag hij, dat het inwendige letterlijk was volgepropt met kussens, opdat de zwaargewonde rustig zou kunnen liggen en niet door het schokken van de wagen gehinderd zou worden.

Bernard Palmer werd op de bank neergelegd en Brand nam naast hem plaats en rangschikte de kussens.

Hij had reeds afscheid van Grace genomen en men kon nu dadelijk vertrekken.

Een kwartier later ongeveer stond de auto weer stil voor een van de fraaiste huizen van de Cromwell Street, Bernard Palmer werd naar binnen gedragen en, nadat hij omzichtig ontkleed was, uitgestrekt in een der ruime bedden van een logeerkamer.

Raffles bleek in die tijd ook niet te hebben stilgezeten.

Hij had reeds alles in gereedheid gebracht, om de wonde volkomen te zuiveren en ook om het vergif te kunnen onderzoeken, waarin het kleine pluimkogeltje gedoopt was, dat Bernard in de nek was gedrongen...

Hij nam Brand terzeide en zei:

— Ik ben reeds begonnen met het onderzoek van het vergif, dat nog aan het kogeltje kleefde en het was moeilijk genoeg, want, zoals gezegd, het dikke haar heeft er gelukkig het grootste gedeelte afgestroken! Voor zover ik reeds thans kan nagaan, is het een zeer venijnig mengsel van plantaardig en dierlijk gif. Ik ga nu weer naar het laboratorium hier in huis terug, geef jij hem iets van de drank in, die ik op dat tafeltje daar heb gereed gezet.

De beide vrienden togen ieder aan het werk en toen Raffles een half uur later weer binnentrad, het was toen reeds twee uur in de nacht, vertoonde zijn gelaat een tevreden uitdrukking.

— Ik ken nu tenminste de aard van het vergif! zei hij. Het is een combinatie van slangengif en het afkooksel van een uiterst giftige plant, die alleen in Birma voorkomt en dan gelukkig nog zeer zeldzaam. Dat is misschien reeds een aanwijzing, die naderhand van nut kan blijken te zijn! Hoe staat het nu met onze gewonde?

— Ik heb hem de drank ingegeven en van dat ogenblik af is zijn ademhaling geregeld duidelijker merkbaar geworden. Ik zou ook zeggen, maar ik kan mij vergissen, dat er wat kleur op zijn wangen is teruggekomen, al is hij nog altijd zeer bleek.

Raffles stapte op het bed toe, bekeek de zwaargewonde aandachtig, knikte tevreden met het hoofd en zei:

— Ook hier is het slechts een kwestie van tijd! Ik zal hem nu eerst wat van dit tegenvergift toedienen, dan zullen wij de wonde nogmaals grondig zuiveren, en het overige moeten wij overlaten aan Moeder Natuur, die nog altijd de beste heilmeesteres is geweest.

De drank werd tussen de opeengekleemde tanden gegoten, die zich echter reeds een weinig gemakkelijker vaneen lieten scheiden dan een paar uur geleden, het lichaam werd omgekeerd en met de uiterste zorgvuldigheid begon Raffles de wonde te desinfecteren, als een volleerd geneesheer, die niets anders te doen heeft dan dit.

Nadat dit geschied was, werd het lichaam weer op de rug gelegd en daarop wendde Raffles zich tot Brand met de woorden:

— Wij zijn nu beiden tamelijk vermoeid, zou ik denken, maar vóór wij een welverdiende nachtrust gaan genieten, zou ik wel eens je oordeel over deze zaak willen weten.

— Wel, zij is slechts voor één oplossing vatbaar, Edward, en die hebben wij in het huis van de Portland Street reeds besproken: Palmer is het slachtoffer geworden van een zeer noodlottige vergissing, niet hij, maar een ander had getroffen moeten worden!

— Ja, daaromtrent zijn wij het eens. Maar wie was de dader? Wat was het motief van de daad, waarom wilde de moordenaar Jack Perry uit de weg ruimen?

— Op die vragen kan ik je natuurlijk geen antwoord geven, Edward, zei Brand glimlachend. Wij kunnen dat niet doen, vóórdat wij iets naders omtrent die Jack Perry weten!

— Je hebt gelijk, Charles, de persoon van de man, die eigenlijk het slachtoffer had moeten zijn, zal waarschijnlijk wel meer licht in deze zaak kunnen brengen. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat wij reeds morgen zo vroeg mogelijk met het onderzoek zullen beginnen! Wij moeten ook Perry waarschuwen, want het is duidelijk, dat zijn leven nog steeds gevaar loopt!

— Dat spreekt vanzelf, hernam Brand. De moordenaar heeft natuurlijk, zo niet aanstonds, dan toch enige uren later zijn vergissing waarschijnlijk bemerkt. En anders leest hij het in ieder geval

in de bladen van morgenochtend. Hij zal dus zijn pogingen wel weer opnieuw beginnen, want een man, die aldus optreedt en zijn vreselijk plan zo sluw overlegt heeft, die geeft het natuurlijk na de eerste mislukking niet op.

— Die redenering is juist, Charles. Wie de moordenaar ook moge zijn, hij is zeer slim, vastberaden en handig!

Raffles dacht even na en vervolgde toen:

— Je hebt zeker onthouden, dat zij daarginds in de Portland Street pas een jaar Jack Perry kenden en dat hij uit Amerika was teruggekeerd?

— Ja, Edward. Vindt je dat punt van belang?

— Op zichzelf betekent het natuurlijk niets, maar wie weet van hoeveel gewicht het later zal blijken te zijn. Wat de aanslag zelf betreft, het is duidelijk, de plaats in aanmerking genomen, waar de pianist zat, dat de moordenaar zich bevonden moet hebben in een van de *chambres séparées*, die door middel van een gordijn van de zaal kunnen worden afgesloten.

— Hij is daar natuurlijk alleen geweest! riep Brand uit.

— Dat is duidelijk en dat zal ons onderzoek naar zijn identiteit zeer gemakkelijk maken, want het ligt voor de hand, dat men zich gemeenlijk niet alléén in een *chambre séparée* ophoudt. De moordenaar heeft waarschijnlijk de deur naar de gang afgesloten, op zichzelf niets verwonderlijks, hij heeft, nadat het donker in de zaal was geworden, het gordijn op een kier geopend, om daar doorheen te kunnen schieten, hij heeft wel de silhouet van de pianist gezien, die scherp afstak tegen het verlichte toneel, maar hem niet herkend, hij heeft zorgvuldig gemikt en het windpistool afgedrukt, waarvan het zwakke geluid door de muziek en de zang overstemd werd.

— Daaruit zou dan voortvloeien, Edward, dat de man zich maar zeer korte tijd in het vertrek heeft opgehouden! riep Brand uit. Was hij er lang geweest,

een kwartier, een half uur, dan had hij toch, dunkt mij, moeten zien, dat de man, die voor de piano zat, niet Jack Perry was.

— Zeer juist opgemerkt, Charles. Wij kunnen zelfs verder gaan en gerust aannemen, dat de moordenaar tijdens het zangnummer is binnengekomen, tenminste in het vertrek, dat aan de zaal grenst! Wij zullen morgen dadelijk eens naar het Olympia Theater gaan, en ook niet nalaten, ons aanstonds naar Jack Perry te begeven, het jongemens, dat Grace zo deed blozen, zonder dat zij er iets aan kon doen en alleen door het noemen van zijn naam.

Raffles rekte zich uit, stond op, keek nog eens naar de zieke en scheen aanstalten te willen maken, om zich naar zijn slaapkamer te begeven.

Maar Brand hield hem op de drempel van de deur nog even staande en vroeg:

— Hoe gaat het nu eigenlijk met Bernard Palmer? Moeten wij niet aanstonds aangeven, dat hij niet overleden is?

— Daarmee kunnen wij in ieder geval wachten tot de dag, waarop de begrafenis had moeten plaats vinden, antwoordde Raffles. Wel beschouwd, kan ik immers op die dag pas ontdekt hebben, dat hij schijndood was. Vóór die dag echter hoop ik de moordenaar gevonden te hebben en dan is alles goed! Maar het zou jammer zijn, als de man tijdig gewaarschuwd werd, wat natuurlijk het geval zou zijn, wanneer de pers wereldkundig maakte, dat Lord William Aberdeen een wonde in het achterhoofd van de arme kerel had gevonden en dat hierdoor dus aanleiding was, om naar een moordenaar te zoeken!

— Wij kunnen dus niet in moeilijkheden komen, Edward? Bijvoorbeeld door het doen van een valse aangifte?

Raffles keek Brand verwonderd aan en zei:

— Wat drommel, ik heb in het geheel geen aangifte gedaan en zeker geen valse, en ik ben ook volstrekt niet van plan er een te doen!

— Maar die dokters dan? De beide geneesheren, die de dood geconstateerd hebben?

— Die raken mij niet! zei Raffles kortaf. Als die heren zich vergist heb-

ben, dan is 't immers hun eigen schuld! Palmer is in het geheel niet gestorven en als zij het tegendeel beweren, dan moeten zij dat zelf weten! In ieder geval kan het mij niet schaden!

HOOFDSTUK V

JACK PERRY

De volgende ochtend, Brand was in de kamer van de zieke blijven slapen, stond Raffles reeds om acht uur in het logeervertrek teneinde zich te vergewissen van de toestand van zijn patient.

— Is hij de gehele nacht rustig geweest? Heeft hij in het geheel geen beweging gemaakt? vroeg hij aan Brand, die zich in bed oprichtte en zich de ogen uitwreef.

— Beste Edward, als de goede jongen niet bepaald in bed is gaan dansen of met zijn kussens naar mij gegooid heeft, dan zou ik het niet hebben bemerkt, om je de waarheid te zeggen. Zodra jij je hielen gelicht had en ik tussen de lakens lag, sliep ik als eens os! Je hadt mij trouwens zelf gezegd, dat er volstrekt geen aanleiding zou zijn om bij Palmer te waken!

— Ik neem het je ook in het minst niet kwalijk, beste Charles! zei Raffles glimlachend. Neem je bad, kleed je spoedig aan, dan gaan wij er op uit! Ik zal intussen de wonde eens onderzoeken en het verband vernieuwen!

Terwijl Brand uit bed wipte en zich dadelijk naar de aangrenzende badkamer begaf, onderzocht Raffles met de grootste aandacht zijn patient en bromde tevreden voor zich heen:

— Het zal wel goed aflopen, dank

zij zijn krachtig gestel! Misschien nog een paar dagen en dan zal hij weer bij kennis zijn en zelfs kunnen spreken.

Hij maakte voorzichtig het verband los, onderzocht de wonde, gaf de zieke zijn drank in en dekte hem daarop weer toe.

Brand kwam weer binnen, nog rillend van de koude, maakte een paar gymnastische bewegingen en kleedde zich daarna aan.

— Hoe is het met hem? vroeg hij aan Raffles.

— Langzaam en gestadig vooruitgaande! Over een maand, misschien drie weken, gan hij volkomen genezen zijn.

— Maar hij ligt daar nog zo stil!

— Geen wonder; de wonde was zeer ernstig, het ruggemerg is daar ter plaatse geraakt, de verlamingsverschijnselen zullen nog wel een paar dagen aanhouden. Maar ik zal onze vriend nog heden inspuiten met een serum, niet lang geleden door Professor Metchnikoff uitgevonden en dat in zekere gevallen van verlamming een voortreffelijke uitwerking moet hebben.

De twee vrienden begaven zich nu naar de kleine eetzaal, waar het ontbijt reeds was gereed gezet door Gaston, de grijze kamerbediende van Lord Aberdeen en nuttigden haastig hun ham en

eieren, een moot vis, wat geroosterd brood en een paar lepels haverhout.

Henderson was reeds gewaarschuwd en toen de twee vrienden het huis verlieten, stond de grote, blauwgelakte auto al klaar.

— Waarheen, Mylord? vroeg de reus, toen Raffles de wagen genaderd was.

— Naar het Olympia Theater, James!

Het portier klapte dicht, de wagen stooft weg en een half uur later stond de auto stil voor het Olympia Theater.

Het was nog geen tien uur en het nieuwe gebouw lag daar koud en stil, als verveelde het zich.

Een paar werksters waren druk bezig het terras voor de ingang te schrobben en een portier, in een donkergroene livrei, liep geeuwend heen en weer.

De cabaretzaal was natuurlijk nog gesloten en alleen het restaurant was geopend.

Raffles en Brand stapten uit, liepen op de portier toe, die wel enigszins verbaasd opkeek bij het zien van de prachtige auto, welke hij wel meende te kennen en dadelijk begon Raffles met zijn ondervraging.

Hij liet die echter voorafgaan door een gift in goud, welke een zeer opwekkende invloed op de man in de groene livrei scheen uit te oefenen.

— Luister eens, beste vriend, begon Raffles. Ik heb uw hulp nodig en gij zult mij verplichten, door mij naar waarheid te antwoorden op een paar vragen. Zij zullen u misschien een weinig wonderlijk toeschijnen, maar ik ben er van overtuigd, dat gij volstrekt niet nieuwsgierig zijt uitgevallen en dat mijn beweegredenen u volkomen onverschillig zijn!

De portier knikte haastig en Raffles stelde zijn eerste vraag:

— Hebt u hier 's avonds ook dienst, goede vriend?

— Neen, Mylord, van negen uur tot zes, dan komt mijn collega, die de dienst van mij overneemt tot vier in de nacht.

Dat was een teleurstelling, want nu zou de man hem wel weinig belangrijks kunnen mededelen, maar niettemin gaf Raffles de moed nog niet op en vervolgde:

— De cabaretzaal is op dit ogenblik natuurlijk gesloten? Zoudt gij kans zien hem mij even te tonen?

— Als gij daar belang in stelt, Mylord, ik zou niet weten, waarom gij de zaal niet eens zoudt kunnen zien.

— De zaak is, waarde vriend portier, ik wilde wel eens de *chambres séparées* bekijken! Daar is gisteravond iets voorgevallen, voor mij van belang, maar voor u van geen betekenis, waaromtrent ik mij gaarne een gevestigd oordeel zou vormen.

— Wel Mylord, dan zal ik u even voorgaan! zei de portier. Ik kan mijn post gerust even verlaten, want de *gérant* blijft altijd tot vier uur 's nachts en komt nooit vóór één uur terug om hier te lunchen.

Hij trad zijn kleine loge binnen, nam een grote sleutel van een sleutelbord, sloot de deur van de loge af en hernam:

— Ik ben tot uw dienst, Mylord!

— Dan volg ik je, vriend, maar ik zou nog eerst gaarne weten, wanneer de *kellners* terugkeren, die 's avonds en 's nachts de *chambres séparées* bedienen.

— Niet vóór zes uur vanmiddag, Mylord!

— Maar zijn zij dan overdag niet hier in het gebouw?

— Sommigen hunner bedienen in het restaurant, te beginnen met één uur, wanneer het drukke ogenblik van de lunch is aangebroken. Maar dat zijn de sterksten, want ik verzeker u, dat het heel wat van de mensen vergt, om van één uur 's middags tot vier uur 's nachts onafgebroken heen en weer te lopen.

— Nu, dan keer ik om één uur terug, want ik wil die *kellner* ook wel eens spreken die in de bewuste *chambre séparée* bediend heeft en laten wij nu

maar eerst eens de tocht naar de cabaretzaal ondernemen.

Het drietal besteeg de monumentale trap en met de grote sleutel opende de portier een der toegangsdeuren van de cabaretzaal.

Het was er zo donker, dat de ogen van de drie mannen zich even aan de duisternis moesten gewennen.

Er brandde slechts een enkel electrisch lichtje in de buurt van het toneel, dat met zijn opgetrokken scherm een sombere indruk maakte, een soort duister hol, een gapende afgrond.

In de kleine orkestruimte stond alleen de vleugelpiano, want de beide strijkers hadden hun instrumenten meegenomen.

De vleugelpiano was met een grote hoer overtrokken.

Raffles volgde een van de gangpaden en ging, tot grote verwondering van de portier, voor de vleugelpiano zitten.

Hij keek Charles Brand, die hij kende als de secretaris van Zijn Lordschap, zelfs een weinig angstig aan, als wilde hij uit zijn mond vernemen, of zijn meester volkomen bij zijn verstand was.

Maar Brand zei fluisterend en met een glimlach op het gelaat:

— Laat Mylord maar begaan, het betreft een weddenschap!

— Begeef je nu eens naar boven en ga achtereenvolgens de drie eerste chambres séparées aan de linkerkant van de zaal binnen. Overtuig je dan, of je mij goed kunt zien en ga eens na, of je kans zoudt zien, mij zo te raken dat een kogel mij rechtstandig in de nek zou kunnen dringen. En vraag dan meteen aan de portier of hij eens het electrische licht wil ontsteken. Beloof hem nog maar een goudstuk!

Brand zocht de portier weer op en deelde hem het verlangen van Zijn Lordschap mee.

De man verliet met hem de zaal en even later was deze helder verlicht.

De deuren van de afzonderlijke kamertjes waren niet gesloten en Brand kon er dus ongehinderd binnentreden.

Hij begon met het vertrekje, dat het dichtst bij het toneel was en trad daarna achtereenvolgens het tweede en derde binnen.

Tenslotte keerde hij weer naar het eerste terug, trok het gordijn dicht tot op een kier na, terwijl Raffles zo over de piano ging zitten, als de avond te voren de beklagenswaardige Bernard Palmer had moeten doen.

Een kwartier daarna stond Brand weer naast Raffles en fluisterde hem toe:

— Het eerste vertrekje is het enige, dat voor het doel geschikt zou zijn. Ook het tweede zou desnoods nog bruikbaar zijn, maar reeds in veel mindere mate. Iemand, die daar een kogel afschoot, zou de pianist zeker van terzijde hebben getroffen, althans niet rechtstandig in de nek.

— Prachtig, Charles. Zie nu eens, hoe ons onderzoek al dadelijk beperkt wordt. Ik zeg je, het gaat ons voortreffelijk voor de wind!

De terugtocht werd aanvaard en voor het gebouw gekomen, wierp Raffles een blik op zijn horloge tot Brand zeggend:

— Wij hebben nu juist de tijd om even naar Jack Perry te gaan. Zijn adres zullen wij wel bij de portier kunnen vernemen.

Dat bleek inderdaad het geval te zijn en een paar minuten later was de auto onderweg naar Beak Street, op slechts tien minuten rijdens afstand van Soho-Square gelegen.

Maar daar wachtte de beide mannen een teleurstelling; de hospita van Perry deelde hen mede, dat de jonge man geen kwartier geleden was uitgegaan, dadelijk na het lezen van de ochtendbladen.

Hij had zijn ontbijt zelfs voor de helft in de steek gelaten en was de deur uitgesneld, terwijl hij nog op de trap zijn overjas aantrok.

Nu, dat was een voldoende aanwijzing voor Raffles: hoogstwaarschijnlijk had Perry in het ochtendblad gelezen van de noodlottig overlijden van zijn vriend en

zeker was hij dadelijk naar diens huis gesnel, om daar het meisje te bezoeken, dat hij lief had en dat zo zwaar getroffen was.

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar gaf Henderson last naar de Portland Street te rijden, waar de auto twintig minuten later stilstond.

Raffles schelde aan, de deur sprong open en een mannenstem riep:

— Wie is daar?

— Een goede vriend! antwoordde Raffles en meteen begonnen hij en Brand de trap te beklimmen.

Op het portaal stond een jongeman, die inderdaad niet veel geleek op Bernard Palmer, tenminste, wat zijn gelaat betrof.

Maar Raffles moest erkennen, dat de vorm van de schouders en van het hoofd en vooral de kleur van het haar zeer gemakkelijk tot een vergissing konden leiden.

— Ik heb zeker het genoeg met mijnheer Jack Perry te spreken? vroeg hij glimlachend, terwijl hij de jonge man de hand toestak. Ik ben Lord Aberdeen!

Met een kreet van blijde verrassing greep de jonge man de hem toegestoken hand en riep uit:

— Kom binnen, Mylord! Gij zijt welkom, ik weet alles wat gij voor Grace, ik wil zeggen, voor Miss Palmer gedaan hebt! En gij ook, mijnheer, zo vervolgde hij, zich tot Charles Brand wendende, wees zo goed om binnen te gaan!

Een ogenblik later stonden de beide mannen tegenover Grace Palmer, die hen haastig was tegemoetgetreden en met een blik van innige dankbaarheid in de mooie ogen hen de handen drukte.

Raffles keek glimlachend van de jonge man naar het meisje en begon:

— Waart gij niet ziek, mijnheer Perry? Gij ziet er nog zeer bleek uit! Hebt u wel verstandig gedaan met nu reeds uw woning te verlaten?

— Ik weet niet of het verstandig was, Mylord, maar ik las vanochtend van het

vreselijk ongeluk en toen ben ik dadelijk hierheen gegaan, want Bernard was een zeer goed vriend van mij...

— Zoals Grace een goede vriendin is, merkte Raffles op. Ik kan mij zeer goed voorstellen, wat uw gedachtengang is geweest!

— Ik behoef u niet te zeggen, Mylord, hoe innig verheugd ik was, toen ik uit de mond van Miss Palmer vernam, dat mijn vriend niet dood was!

— Hoe heeft hij de nacht doorgebracht, Mylord? vroeg Grace.

— Zo goed als het maar kon, Miss! Hij is nog steeds niet bij kennis, maar de hartslag neemt geleidelijk toe en de vreselijke lijkkleur is reeds verdwenen! Ik hoop, dat hij in staat zal zijn, overmorgen weer enkele woorden te spreken!

Hij wendde zich nu tot de jonge pianist en zei:

— Eerlijk gezegd, zocht ik u, mijnheer Perry! Ik zou u gaarne een paar vragen willen stellen, in verband met de moordaanslag op uw vriend.

— Dan zal ik mij haasten er op te antwoorden, Mylord, hernam Perry. Grace heeft mij zo even alles verteld wat zij wist en gij kunt u wel voorstellen, dat het mij niet weinig verontrust heeft, dat het eigenlijk op mij gemunt was en dat ik eigenlijk als slachtoffer had moeten vallen door die lage aanslag.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, hernam Raffles. Welnu dan, ik begin met u dezelfde vraag te stellen, welke ik gisteren aan de zuster van uw vriend stelde: hebt gij persoonlijke vijanden?

— Perry schudde ontkennend het hoofd en antwoordde:

— Natuurlijk zijn er wel mensen, die mij niet graag mogen lijden, maar ik geloof werkelijk niet, dat ik vijanden heb en zeker geen, die mij zozeer haten, dat zij mij naar het leven zouden staan.

— Men heeft mij meegedeeld, mijnheer Perry, dat gij geruime tijd in Amerika vertoefd hebt en daarvan pas

een jaar geleden zijt teruggekeerd.

— Dat is ook zo, Mylord!

— Hoe lang zijt gij daar ongeveer geweest?

— Een jaar of acht!

— Alleen?

— Alleen!

— Ik schat u op een jaar of vijftwintig, gij moet dus reeds op uw zeventiende jaar vertrokken zijn!

— Zo is het ook, Mylord!

Raffles vroeg niet aanstonds verder. Er was iets in de stem van de jonge man, dat hem opmerkzaam maakte.

Het was, alsof de jonge pianist slechts met tegenzin antwoordde op de vragen, welke hem gesteld werden. Maar Raffles was er de man niet naar om een zaak zo spoedig te laten varen.

En dus ging hij voort:

— Gij hebt daarginds uw brood verdiend met pianospelen, nietwaar?

— Ja, Mylord.

— Er is hier in ditzelfde huis met bijzonder veel lof gesproken over uw talent! Men acht u zelfs in staat als solist op concerten op te treden! Is het onbescheiden, als ik vraag, waarom gij dat nimmer gedaan hebt?

Perry klemde de lippen oopen en hij scheen te aarzelen met zijn antwoord.

Toen kwam het langzaam:

— Ik trad liever niet in het openbaar op, Mylord. En de reden daarvoor, die zou ik liever verzwijgen.

— Daartoe hebt gij natuurlijk het volste recht, mijnheer Perry, maar ik zou er u toch op willen wijzen, dat dit stilzwijgen het onderzoek naar de moordenaar wel eens zou kunnen doen doodlopen.

Tot zijn verwondering wierp Jack Perry een schuwe blik op Grace Falmer en antwoordde toen:

— Als gij het volstrekt noodzakelijk acht, om dit te weten Mylord, dan zal ik het u mededelen! Maar het kost mij moeite, want dan zal het blijken, dat ik... gelogen heb!

— Wat zeg je daar, Jack? riep Grace uit, terwijl zij van verbazing de kleine handen ineensloeg en met een angstig gezichtje op hem toetrad. Zou jij gelogen hebben? Dat is niet waar! Dat kan onmogelijk!

— En toch is het zo, meisje, hernam Jack met een droeve glimlach. Maar zo erg is het misschien weer niet; ik heb alleen maar mijn ware naam verzwegen, en ik had gehoopt en ook liever gewenst dat ik hem jou nooit zou behoeven te noemen.

Allen keken hem verbaasd aan en in die diepe stilte, die nu volgde, vielen de woorden:

— Mijn naam is niet Jack Perry, ik ben de vijfde hertog van Bedford!

HOOFDSTUK VI.

DE MAN VAN DE CHAMBRES SEPARÉES

Er verliepen heel wat seconden, vóór iemand iets zei op deze verrassende en zeker door niemand verwachte mededeling.

De eerste, die sprak was Grace Falmer.

Zij legde de hand op de schouder van

de jonge man, keek hem diep in de ogen en zei afkeurend:

— Hadt je dat voor mij mogen zwijgen, Jack? Want zo zal ik je altijd blijven noemen! Wij behoeven er nu immers geen geheim meer van te maken, Lord Aberdeen zal wel begrepen hebben, wat wij voor elkander zijn!

— Het had eigenlijk nooit bekend moeten worden, meisje! zei Jack, terwijl hij Grace liefkozend over het haar streek. Ik zal kort zijn, het is een treurige geschiedenis. Acht jaar geleden woonde ik nog op het prachtige kasteel van mijn vader bij Bedford. Ik was gelukkig, ik genoot mijn jeugd en ik voorzag toen niet, dat het noodlot mij zo na op de hielen zat.

Hij zuchtte even, staarde in gedachten voor zich uit en vervolgde toen:

— Ik kan niet alles in bijzonderheden vertellen. Misschien was ik wat lichtzinnig in die tijd. Er werd destijds nog al eens hazard gespeeld op het kasteel en ik deed altijd mee. Op een avond verloor één van onze vrienden, die niet ver weg woonde, heel veel geld! Ik daarentegen won op ongehoorde wijze. En toen, toen gebeurde er iets vreselijks. De man zei, dat ik vals gespeeld had, zij grepen mij vast en een ander haalde een paar gemerkte kaarten uit mijn zak. Mijn vader kwam er juist op aan en er volgde een vreselijk toneel.

De jonge man had zich op een stoel laten vallen en had de handen voor het gelaat geslagen.

Toen hij ze weer liet zakken, waren zijn trekken verwrongen en zijn stem had een schorre klank, toen hij voortging:

— Ten aanschouwe van al die mensen, edellieden, zoals wij, joeg hij mij weg! En ik, ik was te trots om mij te willen verdedigen, er vielen harde woorden en diezelfde nacht nog verliet ik het huis, zonder zelfs mijn lieve moeder vaarwel te hebben kunnen zeggen; mijn vader had haar in haar kamer opgesloten! Hij was een edelman van de oude stempel

en voor hetgeen ik gedaan had, naar hij meende, was geen vergiffenis. Ik toog naar Amerika; ik kwam daar straatarm aan, maar ik heb er mij doorgeslagen en een jaar geleden trok het heimwee mij hier onweerstaanbaar naar toe.

— Ik meen mij iets van die zaak te herinneren graaf, zei Raffles. Ik woonde destijds niet ver van Bedford af. Wilt u mij eens zeggen, of gij nadien nooit vermoed hebt, wie u die ellendige streek heeft gespeeld?

— Ik heb er vaak over nagedacht, Mylord, antwoordde de jonge graaf, maar de man, die mij zo schandelijk bedrogen heeft, moet toen wel goed comédie hebben gespeeld, want hoe ik ook zocht in mijn herinnering, ik kon mij niemand te binnen roepen, die in staat zou zijn, mij dit aan te doen, alleen uit vijandschap!

— Gij zijt immers de enige zoon van uw vader?

— Ja!

— Indien gij onterfd wordt, tenminste wat betreft het grootste gedeelte der bezittingen, wie treedt dan in uw plaats?

— Mijn neef, Henry Greenwood! antwoordde Jack zonder aarzelen!

— Was die aanwezig op de noodlottige avond?

— Ja, hij zat zelfs aan ons speeltafeltje, antwoordde Jack; plotseling sprong hij op en werd vuurrood en daarna doodsbлек in het gelaat.

— Mijn hemel, Mylord, welke vermoedens hebt gij daar in mijn ziel gewekt door die weinige vragen! Ik zie nu alles weer terug, zoals het was! Hij draaide voortdurend om mij heen, die avond en hij sprak enige malen afzonderlijk met Richard Hickory!

— Wie was dat?

— Dat was de man, van wie ik zoveel won!

— Welk spel werd er gespeeld?

— Wij whistten!

— Het was dus geen hazardspel en die Hickory kan zeer goed met opzet verloren hebben?

— Natuurlijk! En nu valt het mij te binnen, dat wij ons reeds verwonderden, hoe hij zo verbazend onhandig kon spelen en toch stond hij bekend als een van de beste kaartspelers uit de omtrek!

— Welzo, welzo, dat is alles zeer merkwaardig, vindt gij dat ook niet? En zeg mij nu eens, is het mogelijk, dat uw terugkeer bekend is geworden?

— Ik acht het niet uitgesloten, Mylord, dat oude vrienden mij gezien hebben. Ik herinner mij nu ook, dat ik een paar maanden geleden hier in Londen enige oude clubvrienden ben tegengekomen. Zij zagen mij, daarop durf ik zweeren, maar zij keken snel terzijde en deden alsof zij mij niet herkenden. Het is natuurlijk zeer goed mogelijk dat die lieden m'n terugkomst aan anderen hebben meegedeeld!

— Aan uw neef, bijvoorbeeld?

— Welzeker, ook aan mijn neef! antwoordde Jack langzaam.

— Geef mij eens een beschrijving van die jonge man.

— Hij is lang, tamelijk mager, met een gladgeschoren gezicht en dun, rosig haar, dat hij toen al aan het verliezen was, het is dus zeer goed mogelijk, dat hij nu al geheel kaal is. Hij heeft lichtgrijze ogen, die een weinig dicht bij elkaar zijn geplaatst en aan zijn gezicht een zonderlinge loense uitdrukking geven. Zijn neus is groot, zijn lippen zijn dun en bloedeloos. Zijn oren zijn ook niet van de kleinste en staan tamelijk ver van het hoofd af en mij is altijd zijn lange dunne hals met de sterk vooruitstekende adamsappel opgevallen.

— Uw beschrijving is uitstekend, wat duidelijkheid betreft, Graaf! zei Raffles. Gij zult het mij niet ten kwade duiden, dat ik u bij de titel aanspreek, welke u toekomt, want voor mij hebt gij die niet verloren door hetgeen er is voorgevallen! Het spreekt vanzelf, dat ik geen seconde aan uw onschuld twijfel.

— Ik dank u voor die woorden, Mylord! riep Jack hartstochtelijk uit. Maar zeg mij nu, waarom gij mij dit alles gevraagd hebt!

— Dat zult gij spoedig genoeg vernemen! Hebt gij nu misschien tijd en gelegenheid mijnheer Brand en mij even naar het Olympia Theater te vergezellen?

Jack raadpleegde zijn horloge en antwoordde toen:

— Ik heb nog twee dagen vrij, Mylord, en om de waarheid te zeggen, gevoel ik mij nog erg slap. Ik was eigenlijk voornemens met Grace haar moeder weg te brengen naar het sanatorium, dat gij haar zoudt opgeven, maar natuurlijk ben ik dadelijk tot uw dienst!

— Ik heb een auto bij de hand en de moeder van Grace wordt pas vanmiddag gehaald. Daaromtrent behoeft gij u geen zorg te maken!

Hij greep de hand van de jonge man en ging voort:

— En als dit alles achter de rug is graaf, dan zullen wij eens een hartig woordje met uw vader gaan spreken. Neen, val mij niet in de rede, of tracht mij niet tot andere gedachten te brengen! Gij zijt trots en wilt natuurlijk niet de eerste zijn, maar die overweging kan voor mij niet gelden! Ik sta als een vreemde tegenover de zaak en gij zult mij niet kunnen weerhouden, om deze zaak tot klaarheid te brengen! Ik vermoed hier een allerlaagst complot, waarin ook die Richard Hickory betrokken is, van wie ik destijds al niet veel goeds vernam en ik zal niet rusten vóór ik de samenzweerders aan de kaak heb gesteld! En kleedt u nu spoedig aan en ga mee!

Jack greep jas en hoed en trad op Grace toe.

Als gehoor gevend aan dezelfde ingeving, toonden Raffles en Brand plotseeling de grootste belangstelling voor de franje van het gordijn.

Daardoor kwam het ook misschien, dat zij de kus niet hoorden, welke de

jongelieden tersluiks en zo zachtjes mogelijk met elkander wisselden.

— Ik ben tot uw dienst, Mylord, liet de stem van de jonge graaf zich weer horen.

— Wij voeren uw vriend mee, Miss Grace, zei Raffles, terwijl hij het jonge meisje de hand toestak, maar wij beloven u, dat wij hem spoedig weer zullen brengen!

De drie mannen namen nu afscheid, daalden de trap af en bereikten de voordeur.

Jack wilde deze reeds hoffelijk voor de beide bezoekers openen, toen Raffles tem terughield met de woorden:

— Een ogenblik! Laat mij dat liever doen!

— Waarom Mylord? vroeg Jack verwonderd.

— Ik wil liever eerst eens even uitzien!

— Naar wie dan toch?

— Naar een lange man met rossig haar, dat er misschien niet meer is, lichtgrijze ogen en een lange nek!

— Wat! riep Jack verschrikt uit. Gij gelooft dus, gij vermoedt, dat die elendeling het nog altijd op mij voorzien heeft? Gij gelooft, dat hij mij nog meer leed wil aandoen dan hij acht jaar geleden reeds gedaan heeft, want daarvan ben ik nu zeker?

— Wel, mijn waarde graaf, hij heeft u gisteren een vergiftigde kogel in de hersens willen schieten! antwoordde Raffles koeltjes.

De jonge man moest steun zoeken tegen de muur, zozeer hadden deze woorden hem aangegrepen. Hij staarde Raffles met grote ogen aan en barstte toen uit:

— Wilt gij zeggen, dat hij de man was, die gisteravond in het Olympia Theater mijn arme vriend Bernard zo zwaar gewond heeft?

— Menende dat gij het waart, graaf! Ja, daar ben ik vast van overtuigd! antwoordde Raffles. Gij zult zeggen, dat is alleen maar een vermoeden, maar ik

herhaal, wat ik zoeven zei! Alles wijst naar uw neef! Gij staat hem in de weg. Hij dacht, dat hij u voorgoed van het toneel had doen verdwijnen. Gij zijt een jaar geleden teruggekeerd en een paar maanden geleden is hem dat medegegeeld door de lieden, die u gezien hebben. Ik geloof niet, dat ik mis ben, als ik zeg, dat hij niet wil leven in de voortdurende vrees, dat er wellicht nog een verzoening tot stand zou kunnen worden gebracht tussen u en uw vader!

— Dat is vreselijk, Mylord! kreet Jack vol afschuw.

— Ja, ik zal niet zeggen, dat het bijzonder menslievend is, zei Raffles sarcastisch.

Hij had de deur geopend, keek aandachtig naar buiten, wendde het hoofd links en rechts en wenkte toen de anderen hem naar de wachtende auto te volgen.

— De weg is veilig, zei hij. Maar ik zou u wel de dringende raad willen geven, u in acht te nemen, tot wij die schurk in handen hebben. Ik geloof, dat wij hier te doen hebben met een man, die tot alles in staat is, als hij zijn belangen bedreigd ziet! A propos, is uw neef soms lang in Indië geweest?

— Ik meen, dat hij er een jaar of vier vertoefd heeft.

— Zo zo, was hij zolang daarginds, zei Raffles. En van die schone gelegenheid heeft hij toen maar meteen gebruik gemaakt, zich de kennis der inheemse vergiften eigen te maken.

De portier stond al weer op zijn post en zei, zodra Raffles was uitgestapt en in het bereik van zijn stem was:

— Als Mylord de kelners soms wil ondervragen, er zijn er zoeven drie binnengekomen!

— Een goede raad, portier, en die wel een goudstukje waard is! zei Raffles terwijl hij zulk een voorwerp in de handpalm van de verheugde deurbevaarder liet vallen.

Een ogenblik later stonden de drie mannen tegenover de gérant, die niet

weinig verbaasd was, Zijn Lordschap zo vroeg in zijn inrichting aan te treffen.

Hij werd met enkele woorden op de hoogte gesteld en de kellners werden gehaald.

Het toeval wilde, dat er juist één onder was, die de avond van te voren had bediend op de gaanderij, waarop de *chambres séparées* uitkwamen en wel in de eerste zes, links van het toneel af te rekenen.

Raffles nam de man dadelijk terzijde en vroeg hem, terwijl een goudstuk de tong van de gerokte heer een weinig moest losmaken:

— Gij kunt u zeker wel herinneren, hoe de heer er uitzag, die gisteravond omstreeks negen uur in de eerste kamer, van het toneel af gerekend, trad en daar niet langer dan een half uur of nog korter is gebleven?

De kellner dacht slechts even na en antwoordde toen:

— Welzeker, Mylord! Het was een lange heer met een smal gezicht en lichtgrijze ogen! Hij droeg een lange, zwarte baard...

— Iets dergelijks vermoedde ik wel!

bromde Raffles voor zich heen.

En daarop vervolgde hij luid, terwijl hij zich opnieuw tot de kellner wendde:

— Heeft die man nog iets tot u gezegd?

— Hij verklaarde, dat hij een dame verwachtte en dat ik hem maar vast een fles champagne moest brengen. Toen hij echter heenging, vond ik die fles nog bijna geheel gevuld. Hij had er alleen het glas uitgedronken, dat ik voor hem had ingeschonken. Hij is hier ongeveer vijfentwintig minuten geweest en toen vertrok hij weer met de verklaring, dat hij niet langer wilde wachten en dat zijn dame hem waarschijnlijk voor de gek had gehouden.

— Zijt gij in die tussentijd binnen geweest?

— Dat kon ik niet, hij had de deur op slot gedaan!

Raffles keek Jack, die vol aandacht had toegelisterd, veelbetekenend aan en zei fluisterend:

— Er valt nu niet meer aan te twifelen, dunkt u niet? Het staat als een neal boven water, dat uw neef de dader is en wij hebben nog slechts één ding te doen, hem te vatten!

HOOFDSTUK VII

EIND GOED, AL GOED

Het was nu omstreeks halftwee en daar dit onderzoek het drietal hongerig had gemaakt, zo besloot men in de zaal zelve de lunch te gebruiken.

En terwijl zij zich te goed deden aan een voortreffelijk bereide schotel, vroeg Raffles:

— Kent gij het adres van uw neef?

— Neen, Mylord! maar ik weet wel, waar zijn boezemvriend, Richard Hickory, woont!

— Dan zullen wij maar eens beginnen met daarheen te gaan, misschien

is hij daar wel! meende Raffles, en anders moet die man ons zijn adres maar verschaffen!

— Maar als hij weigert, Mylord?

— O, hij zal wel verstandiger zijn! zei Raffles schouderophalend.

Nadat de lunch was gebruikt, stonden de drie mannen op, teneinde de auto op te zoeken, welke Henderson, die eveneens geluncht had, weer had voorgeleden.

Jack noemde hem het adres van Hickory en Raffles voegde hier aan toe:

— Blijf maar een meter of vijftig vóór het huis stilstaan, James; het is niet nodig, dat de auto gezien wordt!

En daarop stapten allen in en de auto reed in snelle vaart naar een brede straat in het noorden van de stad.

Henderson volgde de straatnummers en bracht de auto tot stilstand.

Maar de wagen stond nog nauwelijks geheel en al stil, of Jack greep Raffles met een onwillekeurig gebaar bij de arm en zei:

— Daar komt Greenwood juist het huis van Hickory uit! Kijk, hij stapt in de kleine auto, die voor de deur staat te wachten!

De jongeman had goed gezien, een heer van meer dan middelmatige lengte, met een smal, volkomen glad geschoren gezicht, was uit een groot, deftig huis gekomen en had nu plaats genomen achter het stuurwiel van een tweepersoons auto, die al die tijd door een bediende bewaakt was.

Raffles had onmiddellijk zijn besluit genomen.

— Volg die auto, James, beval hij, na het portierraampje te hebben geopend, maar zorg, dat de chauffeur ons niet te zien krijgt!

De kleine auto stooft weg, maar de limousine van Raffles was een snelle wagen en Henderson zorgde er wel voor, dat de afstand niet kleiner werd, welke de beide wagens scheidde.

De rit duurde nauwelijks tien minuten, want toen stond de tweepersoons-auto stil, Henri Greenwood stapte uit, er kwam een bediende toesnellen, die bij de auto bleef wachten en de eigenaar ging het huis binnen.

— Kom mede, vrienden! zei Raffles.

Hijzelf gaf het voorbeeld en snelde naar het huis met een vlugheid, die onder andere omstandigheden zeker niet zou hebben nagelaten de verwondering te wekken van de jonge graaf.

De deur was reeds weer gesloten, maar Raffles belde aan en even later werd zij geopend door een huisknecht.

— Wij zouden gaarne even uw meester willen spreken, vriend, zei Raffles, en reeds had hij een afwijzing onmogelijk gemaakt, door binnen te treden, gevolgd door Brand en Jack.

— Ik zal vragen, of mijnheer u ontvangen kan! Uw naam?

— Lord William Aberdeen! Zeg, dat ik mijnheer kom spreken over... een maskerade!

De bediende keek Raffles verwonderd aan, maar hij ging toch de trap op om het bezoek aan te kondigen.

Raffles had de beide anderen een snelle wenk gegeven en zij volgden nu de bediende op de voet.

Deze stond stil voor een deur op de eerste verdieping en klopte aan.

Hij was reeds begonnen te spreken, toen Raffles hem eenvoudig terzijde duwde, de deur opende en binnentrad, terwijl Brand en Jack tegelijk met hem binnendrongen.

Bij een zeer groot schrijfbureau, met de rug naar de deur, stond Henry Greenwood, bezig met het lezen der adressen van een aantal brieven, zijn automobielpet nog op het hoofd.

Hij wendde nu met een ongeduldig gebaar het hoofd om en riep:

— Voor de duivel, James, waarom blijf je midden in je zin steken? Wat wil...

Hij maakte echter de zin niet af, maar bleef met starende ogen naar Jack kijken, alsof hij 'n spookverschijning voor zich zag opdoemen.

Toen was hij met een kreet van woede en haat bij zijn schrijftafel en rukte een lade open.

Maar vóór hij de revolver had kunnen grijpen, die daarin lag, was Raffles snel als een weerlicht naast hem en greep zijn beide armen als in een ijzeren schroef, trok hem van het bureau weg en wierp hem onzacht in een leunstoel neer.

— Blijf daar zitten en verroer u niet, of het zou u berouwen! zei hij. Mijnheer Brand, wees zo goed dadelijk naar de

dichtsbijzijnde politiepost te telefoneren. Zij moeten een tweetal rechercheurs zenden met een paar agenten.

Maar nu trad de bediende, die versuft van verbazing op de drempel was blijven staan, het vertrek binnen en riep op verontwaardigde toon:

— Wat heeft dat alles te betekenen, mijne heren? Schaamt gij u niet...

— Wij schamen ons in het geheel niet, goede vriend! Integendeel, wij hebben ons nog nooit zo trots gevoeld! antwoordde Raffles. Ben je al lang in dienst bij deze man?

— Bijna een vol jaar, mijnheer!

— Wel, dan heb je een vol jaar geënd bij de grootste schurk, die hier in Londen op twee benen rondloopt! heren na mRaffles lakoniek. En verdwijn nu. Maar blijf dicht in de buurt, want de politie zal je getuigenis nodig hebben!

Bleek en geheel overstuur verliet de bediende het vertrek om aan zijn collega, de butler, te verhalen, wat hem wedervaren was.

Reeds had Brand getelefoneerd, terwijl Henry Greenwood doodsbleek en stom in zijn stoel was blijven zitten, scherp bewaakt door Raffles, die hem geen oogenblik uit het oog verloor.

Het duurde tien minuten, vóór de politie kwam opdagen en in al die tijd werd er geen enkel woord gesproken.

Twee detectives traden binnen, terwijl twee agenten op de gang bleven wachten.

Eén der politiebeambten, die Lord Aberdeen zeer goed van uiterlijk kende, trad op hem toe en vroeg verwonderd:

— Hebt u laten telefoneren, Mylord? Wat is hier te doen?

— Ik verzoek u die man daar in arrest te nemen, ik beschuldig hem van poging tot moord op... de pianist van het Olympia Theater!

— Bernard Palmer? riep de detective op ongelovige toon.

— Hij is het slachtoffer geworden, mijnheer, maar op deze jonge man was

het bedoeld! Breng hem weg op mijn verantwoording, maar zoek hier eerst eens naar een valse, zwarte baard! Kijk maar eens in dat rookkastje, daar aan de wand, dat ziet er mij een weinig verdacht uit!

De detective trad op het kastje toe, opende het deurtje en het eerste wat zijn hand ontmoette, was een voortreffelijk nagemaakte, zwarte baard, waaraan ook een knevel bevestigd was.

— Gij ziet wel, dat ik het niet zover mis had! ging Raffles droogjes voort. Gij hebt nu nog slechts de kellner te ondervragen, die de zes eerste chambres séparées aan de linkerkant van het toneel in het Olympia Theater bedient, en dan zullen ook de bedienden hier in huis u wel een en ander kunnen meedelen, omtrent de uren, waarop hun meester afwezig was. O ja, dat vergat ik nog, gij moet ook eens naar een luchtpistool zoeken!

De beide detectives begonnen met de grootste ijver het gehele huis te doorzoeken, terwijl Greenwood Raffles met een blik van machteloze haat en woede aanzag, stevig bewaakt door de beide agenten, die op een werk van de detectives waren binnentreden.

Een kwartier later was het windpistool gevonden in een kast op de zolder, waar allerlei oude rommel werd bewaard.

Toen de detectives met het wapen binnentraden, toonde hun gelaat de grootste verbazing.

— Wilt gij zeggen, Mylord, dat deze man de jonge Palmer heeft gedood met behulp van dit ding?

— Ja, hij gebruikte een vergiftigde kogel, antwoordde Raffles kortaf. Laat ik u trouwens zeggen, dat Bernard Palmer niet dood is, maar in mijn huis wordt verpleegd en dat hij over drie dagen in staat zal zijn, zijn getuigenis bij die van de anderen te voegen.

De bewijzen, voor de schuld van Greenwood waren thans echter zo over-

weldigend, dat zij geen ogenblik aarzelden hem mede te voeren.

Geboeid werd de ellendeling naar de taxi geleid, waarmee de politiebeamten waren gekomen.

Jack Perry was zodanig door walging aangegrepen, dat hij al die tijd niet in staat was geweest, een enkel woord uit te brengen!

Maar nu snelde hij op Raffles toe, greep zijn handen en riep uit:

— Dat alles hebben wij aan u te danken, Mylord.

— Wij zijn nog niet, waar wij wezen moeten, graaf! zei Raffles glimlachend. Wat ik gedaan heb, had werkelijk niet veel om het lijf. Maar nu spoedig naar Richard Hickory, hij moet opbiechten, wat er acht jaar geleden gebeurd is! Ik zal hem wel dwingen. Maar daarbij zijt gij niet van node, waarde graaf! A propos, uw ouders wonen toch nog altijd in Bedford?

— Nog altijd, Mylord, antwoordde Jack met bevende stem.

— Dan hoop ik u reeds vanavond goede tijding te kunnen brengen! En met deze woorden vertrokken Raffles en Brand haastig.

Een half uur later was Raffles in het bezit van een geschreven bekentenis van Hickory, waarin deze verklaarde, dat hij acht jaren geleden met zijn vriend Greenwood een complot op touw had gezet, om de jonge Graaf Bedford onmogelijk te maken, zodat Greenwood

zijn plaats zou kunnen innemen als erfgenaam van de uitgestrekte landgoederen en het grote familiefortuin.

En nog geen half uur later bevond dit waardige heerschap zich gepakt en gezakt op weg naar Portsmouth, om zich daar in te schepen op een boot naar Amerika.

Raffles echter toog met de bekentenis naar Bedford en op het grafelijk kasteel had hij een langdurig onderhoud met de oude graaf, dat eindigde tot zijn volkomen bevrediging.

Want diezelfde avond kon hij het volgende telegram verzenden aan de overgelukkige Jack.

Waarde graaf,

Uw ouders verwachten u met ongeduld. Kom met de eerste de beste gelegenheid hierheen. Maar breng het lieve meisje mee, waaraan gij uw hart verpand hebt. Want ik heb uw ouders onder het oog gebracht, dat zij u waarlijk wel een vergoeding schuldig waren en zij zullen er nu volstrekt geen bezwaar tegen hebben, als gij hun als schoondochter 'n meisje voorstelt, dat als wapen geen Klimmende Leeuw, geen Stier, geen Zwaan in haar schild voert, maar een blanke Lelie, het toonbeeld van Heftaligheid en reinheid. En dat is per slot van rekening toch meer waard, dan alle dieren der Heraldiek bijeen!

Uw toegenegen William Aberdeen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Negende Steen

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verrijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim.
97. — De Ontvoerde Diplomaat.
98. — Rumoor om de Derby.
99. — Gevaren van de Wereldstad.
100. — Moderne Piraten.
101. — Het Filmkasteel.
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt.
103. — Een Onderaards Drama.
104. — De Verzonken Metropolis.
105. — De Vreemde Chauffeur.
106. — De Moord in het Cabaret.